

วิทยาศาสตร์

วิทยาศาสตร์

ภาคกลาง

2506

แต่เห็นสิ่งอื่นใด ภาพที่ปรากฏบนปกนั้น
 สายตาทุกคู่จะมองเห็น เป็นภาพและความรู้
 สึกอย่างเดียวกัน ความดีจุดดอกบัว, ความ
 รู้, องค์กรของการศึกษา, และความรักใคร่
 กลมเกลียวคุณงาม ธรรมชาติสอนให้ลูก
 ยุ่งทองทุกคนมองภาพนั้น ด้วยความรู้สึกอัน
 เดียวกัน ด้วยความรู้สึกที่ยากจะเปลี่ยนเป็น
 อย่างอื่น

เพราะเหตุว่า.....เราทุกคน มีเลือดเนื้อ และ สืบสายโลหิตมา
 จาก "เทพสตรี" โดยแท้ ฉะนั้น นั่นเอง

อันเนื่องมาจากปก

“รัชศิลป์ ทหรวานิช”

เป็นความจริงอย่างน่าเชื่อที่สุด ณ จุดหนึ่ง ๆ
เมื่อสายตาแต่ละคู่มองไป ณ จุดแห่งนั้น เรา
จะได้ภาพที่แตกต่างกัน อะไรคือความแตก
ต่าง อะไรคือสิ่งที่ทำให้จุดนั้นเปลี่ยนแปลงไป
และอะไรคือสาเหตุที่ทำให้จุดนั้นผิดแปลกจาก
ความจริง จุดนั้นเคลื่อนไหว เปล่าเลย.....
มโนภาพและจิตสำนึกของเราต่างหาก

แปลกแต่ก็จริง ขณะที่เรามองภาพ ๆ หนึ่งนั้น เราอาจเห็นเป็นภาพของหญิงสาว
ที่สวยงามที่สุดในโลก ถ้าขณะนั้นเรานึกถึงหญิงคนรักเราอาจจะมองเห็นเป็นภาพของ
ภู่ตีสีปศางหน้าตาน่าขยะแหยง ถ้าขณะนั้นเรานึกถึงคนรักที่เปลี่ยนใจไป บางคนอาจ
เห็นเป็นสิ่งสวยงามเต็มไปด้วยศิลปะ ทั้ง ๆ ที่เรายังมองหาความงามไม่ได้เลย ต่างคน
ก็ต่างใจ ต่างคนก็ต่างความคิด ภาพ ๆ เดียวกันจึงเป็นได้ทุกอย่างทุกอย่างทั้งดีและไม่ดี

ณ จุดแห่งเดียว กันนี้ ทุก คนมอง เห็นไม่ เหมือน กัน
ความเป็น นักศิลปะ สอนให้ทุกคน มองอย่างใช้ ความ
คิด ค้นหาความจริงและศิลปะแห่งความงามออกมา
มันเป็นศิลปะและเป็นสิทธิ์ของทุกคน เราจะมองใน
แง่ใดอย่างใดก็ได้ ถ้าเราจะมอง.....

อ้อมอกใคร

อารยา วราเรวัตร

อ้อมอกนี้ที่สยบชบไบหน้า

อบอุ่นกว่าอกใครหาใดเหมือน
คอยโอบอุ้มคุ้มครองผองภัยเยือน
คอยตักเตือนยามผิดให้คิดตรอง
ถึงฝนสาดฟาดผ่านภารำ
โหมกระหน่ำเพียงใดไม่มีหมอง
ยังยืนหยัดผ่างจ้าวหยิ่งลำพอง
เหมือนผยองในรักเกียรติศักดิ์ตน

อ้อมอกนี้ที่ละมุนอุ่นใจนัก

เบี่ยมความรักเอ็นดูรั้งแจ้งผล
ประคองลูกผูกใจไม่มีกล
แม้ฟ้าดลดาลแยกแตกมลาย
จะอกใครไหนเล่าเฝ้าพิณิจ
คงมีผิดอกยุงทองเราปองหมาย
ทั้งแสนอุ่นกรุ่นกลิ่นประทีนกาย
สะดวงตายสบายนัยยามพักพิง

หอไอเฟลสัญลักษณ์ของฝรั่งเศส

โดย P. 308 M.

..... ครั้งแรกรอบตัวเขามีแต่เสียงคัดค้าน เสียงหัวเราะเยาะว่างานของเขาต้องล้มเหลว ไม่มีนักวิศวกรรมคนใดจะเชื่อว่าเขาจะดำเนินไปได้สำเร็จ.....

..... แต่ปัจจุบันงานของเขามีชื่อเสียงแผ่ไปทั่วสารทิศ เป็นที่เชิดหน้าชูตาของชาวฝรั่งเศส ... และท้ายที่สุดเป็นสัญลักษณ์ของประเทศฝรั่งเศสอีกด้วย

ถ้าโลกปัจจุบันหมุนกลับไปสู่ยุคเมื่อประมาณ ๗๐ กว่าปีที่แล้วมาแล้ว ถ้ามีใครสักคนหนึ่งถามท่านว่าท่านรู้จักหอไอเฟลหรือไม่ ? ท่านคงจะงงเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ นอกจากเซบิลโลต์ หรือไอเฟลเอง แต่ก็คงไม่มีใครมาถามท่านเพราะขณะนั้น (พ.ศ. ๒๔๓๐) หอไอเฟลเพิ่งเริ่มลงมือสร้าง และยังไม่ค่อยมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทุกมุมโลกเช่นในปัจจุบัน

ปัจจุบันหอไอเฟลซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ในนครปารีส เป็นสิ่งซึ่งเชิดหน้าชูตา และเป็นสัญลักษณ์ประจำประเทศฝรั่งเศส เช่นเดียวกับพระปรางค์วัดอรุณเป็นสัญลักษณ์ของประเทศไทย หรือโบสถ์เซนต์พอลเป็นสัญลักษณ์ของประเทศอังกฤษ

หากว่าคณะกรรมการเมืองฟีลาเดลเฟีย ในสมัย พ.ศ. ๒๔๓๐ มองเห็นความสำคัญและรายได้ก่อนมามีมาจากการสร้างหอไอเฟลแล้ว หอไอเฟลอาจจะไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ของฝรั่งเศสหรือไม่ก็อาจจะมีหอไอเฟลซึ่งสูงตระหง่านเทียมเมฆนี้ถึง ๒ หอทีเดียว แล้วก็เป็นที่แน่นอนว่านักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน คงจะประหยัดเงินค่าเครื่องบินค่าขึ้นชมหอไอเฟลไปอีกปีละหลายล้าน ผมคิดว่าแต่พล่ามถึงเรื่องสหรัฐอเมริกาไม่เห็นความสำคัญบนหอไอเฟล ฯลฯ ท่านผู้อ่านก็ไม่ว่าทำไมถึงไปเกี่ยวข้องกับอเมริกาที่เข้มน้ำตาตะวันตกเข้า ผมจะอธิบายให้อ่านทีเดียวแหละครับ....

หอไอเฟลของฝรั่งเศสในปัจจุบันนี้ ผู้ที่คิดออกแบบขึ้นไม่ใช่ชาวฝรั่งเศสดังที่หลายคนเข้าใจ ผู้ที่คิดออกแบบขึ้นเป็นชาวอเมริกาสองคนชื่อ คล๊าก และวีฟส์ เขาทั้งสองได้ไปเสนอต่อคณะกรรมการเมืองฟีลาเดลเฟียว่าเขาจะสร้างหอสูงพันฟุตให้เป็นที่เชิดหน้าชูตาแก่เมืองฟีลาเดลเฟียเนื่องในวันฉลองครบรอบร้อยปีของมลรัฐนั้น แต่คณะกรรมการเมืองเห็นว่าถึงจะสร้างไป ก็คงจะ

ตากแดดตากฝนอยู่เฉย ๆ ไม่ทำประโยชน์อะไรให้ได้เสียเงินเสียทองเปล่า ๆ สู้เอาไว้อวดเก่งซี้ไม่ได้
ดังนั้นแผนงานของวิศวกรหัวแหลมทั้งสองก็เลยชะงักอยู่เพียงแค่นั้นในแบบพิมพ์เขียวเท่านั้น

เมื่อฤดูต่อมาเซบิลโลต์วิศวกรชื่อดังของฝรั่งเศสมาเห็นแบบท่อนั้นเข้า เห็นว่าเข้าที่ตักเลย
จำแบบอย่างมาตั้งใจจะมาสร้างให้โก้ทรูในปารีส แต่การสร้างหอสูงตั้งพันฟุตนั้นต้องลงทุนลงรอนมาก
เขาจึงวิ่งเต้นให้รัฐบาลฝรั่งเศสช่วยเหลือ ขณะนั้นวิศวกรใจกล้าอีกคนหนึ่งคือ กุสตาฟ ไอเฟล เห็น
ว่าหอสูงตามแบบที่ เซบิลโลต์เสนอต่อรัฐบาลนั้นน่าจะลงทุนดู คงจะถอนทุนคืนได้ในไม่ช้า
จึงรวบรวมเงินของตัวเองที่มีอยู่และกู้ยืมจากคนอื่นบ้างรวมได้ ๒๐ ล้านบาท รัฐบาลฝรั่งเศสช่วยอีก
๑๐ ล้านบาทเป็นเงินทั้งหมด ๓๐ ล้านบาท ก็ลงมือสร้างจนเสร็จเป็นหอไอเฟลขึ้นมา

เมื่อแผนแบบหอไอเฟลถูกเสนอต่อรัฐบาลในครั้งแรกนั้น มีคนที่มีความวิตกกังวลกัน
มาก กล่าวกันว่าตอนนั้นมีคนลงรายชื่อคัดค้านเป็นบัญชีทางว่ายาวเหยียดประมาณ ๓๐๐ ชื่อ ที่ไม่
ลงชื่อก็มีอีกไม่ใช่น้อย พวกที่คัดค้านให้เหตุผลต่าง ๆ นานา บ้างก็ว่าหากขึ้นสร้างไอ้หอบ้า ๆ นั้นขึ้น
มาแล้วเป็นต้องพังลงมาทับอาคารบ้านเรือนเสียหาย บ้างก็ว่าจะทำให้เมืองปารีสซึ่งสวยงามอยู่แล้ว
เสียโฉมถึงกับน่าเกลียดเอาทีเดียว ฯลฯ โดยเฉพาะ ก็ยี่ เดอ โมบัสซังต์ นักเขียนเรื่องสั้นนาม
บันลือโลกนั้นเกลียดเอาอย่างเข้ากระดูกดำเลยทีเดียว เขากล่าวว่า ควรจะทำลายเสียให้สิ้นซาก
ทั้งไว้กรังแต่จะเป็นที่ขายหน้าแก่คนรุ่นหลัง เพราะดูน่าเกลียดน่ากลัวเสียเต็มประดา ไม่คู่ควรกับ
เมืองที่งดงามของโลกเช่นปารีส นอกจาก ก็ยี่ เดอ โมบัสซังต์ แล้วยังมีคนอื่น ๆ อีกเช่น อเล็ก-
ซานเดอร์ คูมาส์ (ลูกของ อเล็กซานเดอร์ คูมาส์ที่เขียน ราชาปารีสและ ชาลส์ กูโนต์ นักแต่ง
เพลงเบเนตต์

แม้แต่ในวงนักวิศวกรด้วยกัน ไอเฟลก็ได้รับการคัดค้านอย่างหนัก มีนักวิศวกรกลุ่ม
หนึ่งทำนายไว้ว่า พอนายไอเฟลก่อสร้างได้สูงสัก ๗๒๕ ฟุตเท่านั้นก็มีห้วงพังครืนลงมาอย่างแน่นอน
แต่นายไอเฟลกลับได้รับอนุญาตให้สร้างได้ในปี ๒๔๓๐ และสร้างได้สำเร็จที่งาน Paris World
Fair ในปี ๒๔๓๒ หลังจากนั้น เงินทองก็ไหลมาเทมา เพียงสองปีให้หลัง ไอเฟลก็สามารถถอน
ทุนคืนได้ และพอถึงตอนนั้นพวกที่คัดค้านกันจนคอเป็นเอ็นก็เงียบเสียงไป กลับอยากจะลองขึ้นไป
จับเมฆเล่นบนหอ ไอเฟล เสียอีก

เป็นอันว่า กุสตาฟ ไอเฟล กลับเป็นมหาเศรษฐีอีกครั้งหนึ่ง หลังจากไปขาดทุน
อย่างยับเยินเมื่อครั้งไปเข้าหุ้นชุดคลองปานามากับเขามาไม่กี่ปี หอไอเฟลนี้ตามแผนการที่กะไว้ก่อน

สร้างจะให้สูงที่สุดในโลก และขณะนั้นก็ปรากฏว่าสร้างเสร็จตามแผนการคือสูง ๙๘๔ ฟุตกับเศษ
อีก ๑๐ นิ้ว แต่ปัจจุบันต้องตออันดับไปแล้ว เพราะตีกระฟ้าเอ็มไพร์สเตตสูงกว่าคือสูงถึง ๑,๒๕๘ ฟุต
และตึกไครส์เลอร์สูง ๑,๐๔๖ ฟุต

ปัจจุบันใครต่อใครก็พากันชมกันชมกันว่า หอไอเฟลสวยงาม เป็นสถานที่น่าเที่ยว
น่าชม เป็นที่เชิดหน้าชูตาของฝรั่งเศส เป็นเหตุให้ผู้ถือหุ้นบริษัทไอเฟลร่ำรวยไปตาม ๆ กัน มีนักท่องเที่ยว
เที่ยวทั้งในและนอกประเทศ ไปเที่ยวยังปารีส และชื่นชมท่อนั้นจนลืมนั่งนอนทุกเที่ยว ตามสถิติมี
คนชื่นชมหอไอเฟลตกราวปีละ ล้านสามแสนคนเศษ เงินรายได้ต่อบปีเฉพาะขึ้นไปชมทอตกราวปีละ
ประมาณ ๑๔ ล้านบาท ทั้งนี้ไม่ได้นับค่าอาหารเครื่องดื่ม และรายจ่ายอื่น ๆ อีกอีกประการ ซึ่งอาหาร
ทุกชนิดข้างบนท่อนั้นก็มีราคาสูงกว่าข้างล่างอีกประมาณสามเท่าตัว รายได้จากการเก็บค่าขึ้นเที่ยว
บนท่อนั้นเป็นของบริษัทหอไอเฟล โดยที่บริษัทหอไอเฟลนั้นเช่าหอไอเฟลจากเทศบาลอีกต่อหนึ่ง ซึ่ง
คิดค่าเช่าตายตัวจำนวนหนึ่งและเมื่อสิ้นปี คิดกำไรได้เท่าไรแล้วก็ต้องแบ่งเปอร์เซ็นต์ จากกำไรนั้นให้
เทศบาลอีก เป็นอันว่าเทศบาลแก่คิดเอาทั้งขึ้นทั้งลง แต่เจ้าของบริษัทหอไอเฟลแก่ก็ไม่ว่าอะไร
เพราะอย่างไรอย่างไรก็แก่นอนกินกำไรอยู่ไม่หวาดไม่ไหวแล้ว

หอไอเฟลซึ่งสูง ๙๘๔ ฟุต ๑๐ นิ้ว นักท่องเที่ยวจะสามารถขึ้นไปชมทิวทัศน์ของ
มหานครปารีสได้อย่างทั่วถึง ลิฟต์ซึ่งขึ้นสู่ท่อนั้นจะหยุดเป็นระยะสักระยะ เขาคิดค่าขึ้นชมระยะละ
๑๐๐ แฟรงค์ ดังนั้นถ้าขึ้นถึงยอดสูงสุดก็จะเสีย ๔๐๐ แฟรงค์ เมื่อได้ขึ้นมาถึงยอดหอไอเฟลทั้งที่ไม่รู้
จะทำอะไรดี เพราะที่นั่นไม่ใช่ดินแดนพุทธศาสนาจึงไม่มีพระไว้ให้บิณฑกหรือกราบไหว้ ฝรั่งเศส
ก็เลยใช้บิณฑกแทน เพื่อจะได้เป็นการประกาศให้โลกรู้ว่า “อ๊ะ ก็เคยได้ขึ้นไปไล่จับเมฆ
จับ.....อะไรต่ออะไรบนหอไอเฟลมาแล้ว” คือบนหอไอเฟลนั้นมีตู้ไปรษณีย์ด้วย ฝรั่งเศสเห็น
ทั้งหลายก็จะส่งภาพหอไอเฟลไปให้เพื่อนฝูง หรือลูกหลานดู โดยมีตราไปรษณีย์กำกับมาเป็นสำคัญ
ว่าเขาได้ขึ้นไปทั้งจดหมายบนหอไอเฟลจริง ๆ

ผมอุตส่าห์ไปจำเอาชื่ปากชื่มีที่เขาทิ้งไว้ตามหนังสือต่าง ๆ มาประติดประต่อกันเข้าได้
เท่านั้นแหละครับ อย่าไปหลงว่าผมได้ไปเที่ยวเมืองนอกเมืองนาและได้ไปขึ้นหอไอเฟลมาแล้วเป็น
อันขาด เว้นไว้แต่ได้รับภาพหอไอเฟลจากผม พร้อมทั้งที่ซองมีตราไปรษณีย์กำกับมาเป็นประกัน
ว่าผมได้ทั้งลงในตึบนหอไอเฟลจริงแล้วค่อยเชื่อ

อันเนื่องมาจากจดหมายของเจ้าสำนัก

โดย อารยา วราเวตรี

ลพบุรี

๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๖

กราบเท้าคุณพ่อที่เคารพ

ฉันได้รับจดหมายจากคุณพ่อหลายวันแล้ว แต่ติดสอบไฟแนนซ์เลยทำให้ฉันตอบ
ล่าช้าไปหน่อยหนึ่ง ฉันอยู่ทางนักเรียนหนังสือรวมกับผู้หญิง ฉันก็เลยจำเป็นต้องศึกษา
เรื่องผู้หญิงไว้ให้มากพอ ๆ กับตำราเรียน เดียวนี้ฉันไม่ได้มีแฟนอะไรอย่างที่พ่อว่ามา
หรอก แต่ฉันมีน้อง ๆ หลายคนเรียนปี ๑ ปี ๒ กันแทบทั้งนั้น ฉันยังไม่คิดที่จะหาลูกสะใภ้
มาฝากพ่อหรอก เพียงแต่ศึกษาจิตใจของผู้หญิงหลาย ๆ คนไว้เพื่อเป็นประโยชน์ในการ
เลือกคู่ครองในวันข้างหน้า ฉันคิดว่าการเลือกคู่ครองนั้น พ่อไม่ต้องมาช่วยฉันเกี่ยวกับผู้หญิง
ให้ฉันก็ได้ เดียวนี้พ่อก็แก่แล้วควรจะวางมือเรื่องนี้เสียที ปล่อยให้เป็นที่ของคนหนุ่ม
ดีกว่า รับรองได้ว่าพ่อต้องเห็นปริญญา กศ.บ. ของฉันพร้อมกับลูกสะใภ้ที่ดีของพ่อแน่ ๆ
ฉันขอเวลาอีก ๒-๓ ปี เท่านั้นแหละ ผู้หญิงที่จะมาเป็นลูกสะใภ้ของพอนั้นรับรองว่าต้อง
มีคุณสมบัติดีเป็นที่ถูกใจพ่อ ถึงแม้จะไม่มีทองใส่เต็มคอเต็มศอกอะไร แต่ก็มีแหวนเพชร
สร้อยไข่มุกอย่างดีเสียวะ

ฉันยังไม่มีประสบการณ์ในการครองเรือนแต่อย่างใดเลย เท่าที่พ่อสอนมาฉันก็
เห็นดีเห็นชอบด้วยแล้ว ฉันจะเรียนสูงยังงี้ ๆ ก็คงมีความรู้ในการครองเรือนไม่ถึงครึ่งของ
พ่อ เพราะพ่อเคยมีประสบการณ์มาแล้ว แดมยังมีทักษะเสียด้วย ฉันจึงขอกราบขอบ
พระคุณพ่อเป็นอย่างสูง ฉันรู้สึกว้าหวาดที่ได้เกิดมาเป็นลูกของพ่อ เพราะพ่อคอยตักเตือน
สั่งสอนฉันอยู่เสมอ ถ้าฉันเผลอเกิดไปเป็นลูกของคนอื่นที่ไม่ใช่พ่อแล้ว เดียวนี้ฉันอาจจะ
ติดอ๊อ เสียจนแก้ไม่ไหว หรือโดนรีไทร์ไปแล้วก็ได้ ที่ฉันว่าอย่างนี้ก็เพราะเพื่อนฉันหลาย

คนโดนมาแล้ว เพราะเขาไม่มีพ่อที่ดีเหมือนพ่อฉัน คือเป็นพ่อที่ปล่อยปละละเลย ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูก ปล่อยให้ลูกทำอะไรตามอำเภอใจ จึงทำให้เด็กเสียนิสัยเป็นส่วนมาก นักการศึกษาใหญ่ๆ เช่น ดร. ก่อ สวัสดิพานิช หรือ ม.ล. ต๋าย ชุมสาย ก็เขียนไว้ในหนังสือจิตวิทยาการศึกษาและอื่นๆ ไว้มากมาย ฉันได้ค้นคว้าทำรายงาน หรือที่เรียกว่ารีพอร์ตส่งอาจารย์เกี่ยวกับเรื่องนี้ และเห็นว่า เป็นความจริงอยู่มากทีเดียว ดูแต่เจ้าพ่อลูกนายอำเภอซี พ่อแม่เอาอกเอาใจมัน มันจะทำอะไรพ่อแม่ก็ตามใจทุกอย่าง พอมันมาเรียน ป.กศ. ก็เอาแต่เที่ยวหามรุ่งหามค่ำเลยติดมือไปหลายตัว เห็นว่า จะต้องรีแอ๊กแซมกันเป็นการใหญ่สำหรับฉันซึ่งเป็นลูกของพ่อก็เก่งเหมือนพ่อไม่มีผิด สอบคราวนี้ไม่ติดคือสักตัวเดียว แต่ได้ดี ชีวะเลยทำให้คะแนนตกต่ำลงไป แต่ยังไง ก็สอบได้ตั้ง ๒.๕ กว่านิดหน่อย ซึ่งมีน้อยคนนักจะได้ในเทอมนี้ ฉันตั้งใจไว้ว่าจะเขียนให้ถึง ๓ ให้ได้

เรื่องความรักที่พ่อพูดมาให้ฟังนั้น ฉันลองพิจารณาดูโดยใช้หลักการวิทยาศาสตร์ ตั้งสมมุติฐานก็แล้ว รวบรวมหาข้อมูลต่างๆ มากี่แล้ว ยังหาเหตุผลไม่ได้เลยว่าความรักของฉันมันเข้ารูปแบบไหน ฉันเลยตั้งชื่อเอาเสียเองว่าเป็นความรักแบบ เอสโซ่เอ๊กตรา เพราะความรักของฉันมันเหมือนรถที่เติมเอสโซ่มากที่สุด ขับสบายไว้ก่วงล จะไปไหนมาไหนก็ได้ทุกหนทุกแห่งไม่มีการพยศ หัวเทียนหลุด ลูกสูบชำรุด หรือยางแตกแต่ประการใด ทั้งเบรคก็ดี จะหยุดจะห้ามล้อก็ไม่มีขัดขวาง ฉันจึงเรียกมันว่าความรักแบบ "เอสโซ่เอ๊กตรา"

ฉันรู้จักนั่งอุ้นลูกสาวติดเยียมดี เพราะเป็นเพื่อนเล่นกันมาแต่เล็กแต่น้อย อยู่ถึงเดี๋ยวนี้มันก็โตเป็นสาวแล้วฉันก็ยังเห็นว่ามันเป็นเพื่อนฉันอย่างเดิม ใ้อจะไปรักกัน อย่างหนุ่ม ๆ สาว ๆ รักก็กระดากอยู่ เพื่อนกันแท้ ๆ จะรักกันได้อย่างไร ฉันเห็นจะไม่ตกลงกับพ่อเป็นแน่ ต่อให้มันเปลี่ยนชื่อ อุ้นใจ อุ้นทรวง อะไรฉันก็ยังรักมันไม่ได้หรอกพ่อ ไม่ใช่ว่าฉันจะเห็นเป็นคนบ้านนอกไม่ดีไปเสียหมด แต่ว่าถ้าเป็นคนอื่นที่ดี ๆ เหมือนอย่างนั่งอุ้น ฉันก็ว่าไม่แน่ ผู้หญิงที่ฉันจะแต่งงานด้วยนั้น ฉันจะต้องหาคนที่มีความดีเด่นพอๆ กับนั่งอุ้นหรือดีกว่าให้ได้ พ่อไม่ต้องวิตกว่าฉันจะหาไม่ได้หรอกฉันต้องหาได้ และต้องได้ดี ๆ ด้วย ขอให้พ่อเชื่อมือฉันเถอะ และต้องได้ผู้หญิงชนิดที่ช่วยกันทำมาหากินด้วย

ผู้หญิงสมัยนี้เขาเก่งน่าพอ อย่าทำไปดูถูกว่าเขาจะมาช่วยใช้เงินแต่เพียงฝ่ายเดียว ผู้หญิง
เขาก็ทำงานได้หลาย ๆ อย่างเหมือนกับผู้ชาย บางทีก็อาจเก่งกว่าผู้ชายเสียอีก พ่อคงจะเห็น
ผู้หญิงทำงานอยู่ตามออฟฟิศกันออกมากโข บางคนก็เป็นถึงหัวหน้ากอง หัวหน้าแผนกก็มี
นับว่าผู้หญิงสมัยนี้เขาก้าวหน้ากว่าผู้หญิงสมัยก่อน ซึ่งถือกันว่าผู้หญิงต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับ
เรือน คอยผัดแป้งแต่งหน้าไว้รอทำตัว ให้ตัวไปทำงานแต่ฝ่ายเดียวก็แย่ละซี ผู้หญิงสมัย
ยังมีอิทธิพลเหนือกว่าเจ้านายผู้ปกครองประเทศเสียอีก บางทีที่ฉันพูดมาพออาจจะหาว่าฉัน
โกหก แต่ถ้าหากว่าพ่อคอยติดตามข่าวคราว การบ้านการเมืองอยู่เสมอ ๆ ละก็พ่อจะรู้เห็น
ชัดทีเดียว เกี่ยวกับนางโงดอินทนู หรือนางแมวเวียดนามดี พ่อเห็นหรือไม่ว่า ชาวพุทธที่
ถูกกดขี่ข่มเหง ถูกรุกรานสิทธิต่าง ๆ จนกระทั่งพระเฝ้าตัวตาย เป็นการประท้วงต่อรัฐบาล
โงดอินทเดียมนี้ ก็มาจากนางโงดอินทนูทั้งสิ้น นางเป็นผู้มีอิทธิพลอยู่แทบจะเรียกว่าเหนือ
ประธานาธิบดีก็ได้ นี่ก็ไม่ใช้ความเก่งกาจของผู้หญิงหรือ แต่จะว่านางโงดอินทนูเก่งกาจ
ในทางที่ถูกก็ไม่เชิง การกดขี่ข่มเหง คำพูดที่ว่าพุทธศาสนาเป็นคอมมิวนิสต์นั้น เป็นการ
ทำผิดอย่างร้ายแรงชั้นมหันต์ทีเดียว ถ้าหากนางใช้อำนาจที่มีอยู่ไปในทางที่ถูกแล้วก็จะเป็
การดีอยู่มาก

ฉันเห็นฤทธิ์ของผู้หญิงจากนางโงดอินทนูแล้ว ออกจะคร้ามผู้หญิง ถ้าจะแต่ง
งานฉันคงไม่เลือกคนเก่งกาจอย่างนี้เป็นคู่ครองขึ้นอยู่ด้วยกันไม่ทันกันหมอมจะดำ น้ำสังข์
ไม่ทันจะแห้ง เกิดแม่แฝงฤทธิ์ขึ้นมาคงจะสร้างความวุ่นวายอย่างวร้ายร้ายตัวสำคัญ ก็ไม่
ปานจะเทียบเทียบได้ติด

เรื่องการใช้เงินจะว่าฉันใช้เก่งก็ไม่ถูก ตอนที่อยู่กับพ่อที่จะเชิงเทรานั้นมัน
อยู่ห่างจากตัวเมือง ชาติเหลืออะไรพอจะหยิบฉวยจากเพื่อนบ้านข้างเคียงด้วยกันได้ แต่
มันลพบุรีมันใหญ่โตกว่าที่จะเชิงเทราเสียอีก บ้านฉันที่อาศัยเขาอยู่มันก็ไกลจากโรงเรียน
จะไปโรงเรียนที่หนึ่งก็ต้องขึ้นรถเมล์ เสียค่าโดยสารตั้งสลึงหนึ่ง ไปกลับก็สองสลึง แล้ว
ค่าอาหารกลางวัน ถ้าจะกินข้าวลาดแกมหน่อไม้ แกงมะเขือก็จานละหนึ่งบาท โอลียงอีก
แก้วละสลึง แม้จะไม่สู้อิ่มก็ต้องจำอ้ม พ่อคงเห็นแล้วชี้ว่าตอนอยู่บ้านฉันไม่เคยกินข้าว
จานเดียวเลยอย่างเบาะก็สามจานละ ทั้ง ๆ ที่ฉันอยู่นี่กินอย่างขบเขี่ยมก็ยังไม่วายจะถูกพ่อ

ว่าใช้เงินเปลือง แล้วนี่ทางโรงเรียนก็ทวงค่าบำรุงมาอีกตั้งร้อยหนึ่ง ถ้าไม่ให้เขาภายในวันที่ ๒๓ กันยายน ก็จะต้องถูกสั่งพักการเรียนทำให้เสียเวลาเรียน ฉันจึงขอความกรุณาจากพ่อให้ช่วยส่งเงินมาให้ฉันอีกร้อยบาท เป็นค่าบำรุงโรงเรียน ส่วน ๔๐ บาทที่พ่อส่งมานี้ก็จะได้เก็บไว้ใช้ต่อไป หวังว่าพ่อคงจะส่งมาให้เพื่อจะได้ไม่ต้องถูกพักการเรียนให้เสียเวลาโดยหาประโยชน์อะไรไม่ได้

ในเทอมนี้ทางโรงเรียนจะส่งกีฬาไปแข่งขันที่สนามกีฬาแห่งชาติ หรือสนามศุภชลาศัย ฉันก็เป็นนักกีฬากับเขาเหมือนกัน ขณะนี้ฉันกำลังฝึกซ้อมอยู่อย่างเจียบ ๆ ไม่อยากให้มันอ่อนจาวเพราะถ้าแพ้ก็รังแต่จะอายเขา ฝึกซ้อมไว้เอง พอเวลาไปแข่งจะได้แข่งอย่างเต็มความสามารถนำเอาชัยชนะ และเกียรติยศชื่อเสียงกลับมาให้โรงเรียนให้จงได้ บางทีพ่ออาจไม่ชอบกีฬา เพราะทางบ้านเรายังไม่ค่อยสนใจและตื่นตัวในเรื่องนี้ ความจริงการกีฬานี้มีประโยชน์อย่างมากมายยิ่งกว่าสิ่งใดเสียอีก เพราะการกีฬาสอนให้คนรู้แพ้ชนะ ไม่โกรธเคืองกัน ให้รู้จักยับยั้งชั่งใจ ตรงตามหลักของพระพุทธเจ้าที่ท่านทรงสั่งสอนไว้ว่า พึงชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ นี่เป็นแต่เพียงประโยชน์ส่วนน้อยของการกีฬา ฉันคิดว่าถ้ากลับไปบ้านเมื่อไรจะเล่าเรื่องกีฬาให้พ่อฟังอย่างละเอียด เพราะเล่าในจดหมายไม่สู้จะแจ่มชัดไม่มีแก่นชั้นเหมือนเล่าให้ฟังด้วยปากของตนเอง

ฉันจะพยายามทำตามคำแนะนำที่พ่อแนะนำมาทั้งหมดอย่างตั้งอกตั้งใจ เพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นลูกที่ดีของพ่อ ที่พ่อควรไว้วางใจได้ ฉันอยู่ทางนี้สบายดี หวังว่าพ่อแม่และทุก ๆ คนคงสบายดี หากมีเรื่องอะไรแล้วฉันจะเขียนมาเล่าให้ฟังอีก

ด้วยความรักและเคารพ

เจ้าสนธิ

อันเนื่องมาจาก จดหมายจากวางหรา

สุวิทย์ สักโยคะ

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๐๖

ถึงเจ้าสนธิบุตร

เจ้าอ่านจดหมายที่ข้าเคยมีไปถึงเจ้าฉบับก่อน ๆ เคยเห็นแปลก เห็นชั้นที่ตรงไหนบ้างหรือเปล่า ข้าต้องแปลกใจเพราะมีเสียงกล่าวขวัญกันเป็นจำนวนมาก ต่างพากันโต้แย้งและวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานาซึ่งข้าก็พอใจ ถ้าเจ้าพลอยได้คิด ข้าก็ต้องการพูดให้คิดอยู่แล้ว อันที่จริงข้าตั้งใจจะสั่งสอนเจ้าผู้เป็นลูกของข้าด้วยถ้อยคำที่สะอึกใจให้คิดให้เฉียบขาดเหมือนตัดหยวกกล้วยด้วยดาบ แต่เมื่อข้าเขียนว่าดาบ คนอ่านไปเข้าใจว่าเป็นอโต้ มีดเหน็บ หรือพระขรรค์ข้าก็จนใจ ถือเสียว่าเป็นเคราะห์ร้ายของข้าก็แล้วกัน

วันก่อนข้าได้สาธยายถึงเรื่องของความรักในประเด็นว่า เจ้าจะต้องรู้จักเลือกรักคนที่ควรรัก ซึ่งก็นับเป็นเรื่องสำมะคัญพอการอยู่ แต่เรื่องที่ข้าจะพูดกับเจ้าในวันนี้ดูที่จะสำมะคัญกว่า นั่นคือเรื่อง " ตัวของเจ้าจะไม่มีคนรัก " ข้ามานึก ๆ ดูข้าก็หนักใจอยู่ ข้าเกรงว่า " เจ้าจะไม่มีความคิดอะไรที่จะให้ผู้หญิงเขารัก " นั่นคือปัญหา วันนี้ข้าขอพูดว่าการที่มีคนรักเรา แต่เราไม่รู้จะเลือกรักใครนั้นไม่ใช่ปัญหา ปัญหาอยู่เอาตรงที่ว่า หึงเนื้อหึงตัวของเจ้า จะหาผู้หญิงตาบอดเคราะห์ร้ายสักคนหนึ่งมองเห็นความคิดของเจ้าแม้ข้อหนึ่งก็แสนยาก เหมือนงมเข็มในมหาสมุทร

คนสมัยนี้ เขาจะยกลูกสาวของเขาให้ใครสักคนหนึ่ง คนที่จะเป็นเขยของเขาจะต้องไม่เพียงแต่เป็นคนไม่มีอะไรเสียหาย ไม่เป็นนักเลง ไม่เล่นการพนัน ไม่กินเหล้า เมายากัญชาฝิ่น ไม่เที่ยวไม่เตร่ แล้วก็นับว่าเป็นคนดี สมควรที่จะยกลูกสาวของเขาให้ อย่างความคิดในสมัยก่อน เขายังจะต้องมองต่อไปอีกว่า คนที่จะมาเป็นเขยเขานั้นมีความดีอะไรบ้าง ทำดีอะไรได้บ้าง มีทางจะเจริญก้าวหน้าในอาชีพและการงาน สร้างความ

มันคงเป็นหลักเป็นฐานและสามารถนำความผาสุกมาให้ลูกสาวเขาได้เพียงไร ตัวพ่อแม่คือ
 เขาเองนั้นจะพลอยได้ลาภสักการ ได้เลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นเพียงไร นี้ว่ากันทาง
 ส่วนผู้เป็นพ่อแม่ของหญิงสาวแต่เพียงย่นย่อแค่นั้น มาพูดกันทางฝ่ายตัวหญิงสาวเองนั้นเล่า
 ข้าจะขอยกเรื่องของนางหนึ่งลูกหนึ่งแต่มีบ้านเหนือวัด เจ้าจะเรียกเรื่องที่ข้าจะพูดต่อไปชื่อว่า
 นิทานเรื่องนางหนึ่ง ก็สุดแต่เจ้าจะตั้งชื่อเอาเอง

นางหนึ่งมันเล่าถึงหนุ่มสมัยนี้ให้ข้าฟังอย่างน่าสนใจ ข้าจึงนำมาเล่าต่อให้
 เจ้าฟัง อ้ายเรื่องทำไมข้าถึงมีเรื่องเกี่ยวข้องกับเด็กธนูสาวเยี่ยงนางหนึ่ง ใช้ฐานะของ
 เด็กเช่นเจ้าจะซักถามข้า คนหน้าตาไม่เป็นสับปะรดอย่างนางหนึ่ง มันก็ช่างรู้จักวิจารณ์
 เจ้าหนุ่มช่างบนที่มาก็คิดพันมันว่า

ฉันรักเขาไม่ลงหรอก ลุงหว่า นายเอocene แต่งตัวออกมอมแมม ชีเส็ง
 ค้าค้า เล็บมือเล็บเท้าปล่อยไวยาวยาว เหมือนกะไม้เคียดักันมาเป็นปี ๆ หูกดูเหมือน
 เป็นน้ำหนวก ใบหูเป็นมันย่องเพราะค่าที่ใส่ น้ำมันเสียแทบจะหมดกระปุก หัวผมเขาก็ก
 ปล่อยให้น้ำมันหยดอ้อยจับท้ายทอยเป็นหัวแฉก ขาดัดลอนจืดสเปรี้ยวเป็นกระเซิงแล้วมา
 ทำหัวผมแฉกก็แฉกไม่ตรง เข็มขัดคาดปล่อยให้หัวเพลไหลไปอยู่ที่สี่ข้าง ดอกหมุดไฉ่พราว
 เหมือนเข็มขัดดารานางควบอย จะสอดร้อยหูทางเกงหรือก็ไม่ค่อยจะครบทุกหูสักที บางที
 เขาทำป่าเป๋อลืมคาดเข็มขัดเสียบ้าง กระดุมเสื้อเขาก็กใส่ไม่ค่อยจะครบทุกเม็ด ที่ร้ายก็คือ
 เขามีนิสัยชอบลืมรดซิบกางเกง รองเท้าเข่างหัวแหลมเจียมมีสันสูงเป็นรองเท้าผู้หญิง ดูทรง
 จะดี แต่ช่างปล่อยไฉ่ขระเหมือนกับจะขัดสั๊กเดือนละครึ่ง ปล่อยให้ขาดไม่รู้จักซ่อมจักทำ
 ปล่อยให้อ้าปากเพียบพยาย ดุงเท้าที่ถูกรสนิยมของเขาคือสีแดงแจ๊ด กางเกงเข่างกระเป่า
 รอบตัวเขียวละ ชายขากางเกงสูงเล็กเรียว ทรงคับตัวเหมือนตะเข็บจะปริออกมา เขาชอบ
 สวมเสื้อแขนยาว ม้วนพับแขนเป็นสันดานเอาเสียจนถึงหัวไหล่ จุดน่าสนใจที่เสื้อของเขา
 คือติดกระดุมที่คอเสื้อด้านหลัง ไปไหนมาไหนเขานิยมปล่อยชายเสื้อหรือไม้ก่เอาชายเสื้อ
 ผูกกันให้ดูกระฉับกระเฉงหรือไถ่ไม่ทราบได้ หรือจะเพื่อแสดง "อากังวาท" ให้
 ถนัดนักก็สุดที่จะเดา อนึ่งเสื้อชั้นในเขาไม่เคยสวม บางครั้งไปเห็นสะคือ เขามีปากกา
 ปลอกทองเหน็บกระเป่าเสื้อถึงสามด้าม ฉันทราบว่าเขาไม่เคยมีน้ำหมึก ทั้งเขียนหนังสือก็ไม่

ได้อ่านหนังสือก็ไม่ออก เขาชอบคล้องสายสร้อยเงิน บางทีก็เปลี่ยนเป็นคล้องด้ายโดยที่เขาไม่มีพระเครื่องวางหรืออก ดูเหมือนเขาจะชอบพรมน้ำอบเสียดกลิ่นฟุ้ง แต่เห็นจะเป็นน้ำอบค้ำงปี ฉันทัดยีนมาว่า เขาเคยทะเลาะกับพี่สาวของเขาเรื่องขโมยน้ำอบของพี่สาวมาใช้เวลาอยู่ใกล้ ๆ ฉันทัดกลับเหม็นสาบเหม็นสาบ เขาเป็นเหมือนพญาแล้งแปลงเป็นมาดพมาเกิด

เขาชอบแสดงอะไรวิถิดาร ชอบคุยแต่เรื่องเก่งเรื่องกล้า เรื่องกินเหล้าหมักเหล้าม อดโต อดเก่ง ตีรันฟันแทง ชอบพูดแต่เรื่องอูจาตลามกโดยไม่เคยคิดว่าผู้หญิงเขาจะทนฟังได้หรือไม่ เขาเคยเอาภาพโป๊มาให้ฉันทัดดู เขาเคยเล่าเรื่องเที่ยวผู้หญิงคนชั่วให้ใครต่อใครฟังอย่างไม่กระดาปาก เขาเป็นคนชอบคุยแต่เรื่องของเขา เขาไม่เคยถามถึงฉันทัด ถึงพ่อแม่พี่น้องของฉันทัด เขาไม่เคยพูดคุยยกยอปอับฉันทัดเลย เขาถึงขั้นที่เก่งที่ฉลาดเขาเคยอวดว่าเขาสวย มีคนที่จะชอบพอมามาก แต่เขาไม่เคยชมว่าฉันทัดสวยเลย เราผู้หญิงไม่บ่าบอคอแตกอะไรหรอก ฉันทัดรู้ว่าตัวเองไม่สะสวยอะไรหรอก แต่ว่าน่าจะมัสักวันหนึ่งที่ฉันทัดแต่งเนื้อแต่งตัวพอที่เขาจะถือโอกาสชมอย่างถูกต้องจังหะได้บ้าง หรือลงว่าใจ

ฉันทัดเคยไปในเมืองกับเขาบ่อย ๆ ฉันทัดชื่อข้าวของพระรุ่งพระรัง เขาไม่เคยขอช่วยฉันทัดถือ เวลาเดินไปด้วยกันเดียวเขาสะตุดฉันทัดนี่เซมาชนไหล่ เดียวมือบ้ตมาถูกกันฉันทัดเดียวเปลือเหมือนมาเหยียบเอาเท้าฉันทัด แล้วเขาก็ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้จะขอโทษสักคำก็ไม่เป็น เวลาเดินคู่กันไปตามถนน เขาหลบเข้าเดินเสียดริมในปล่อยให้ฉันทัดเดินริมนอก แหม คราวหนึ่งรถเก็บบจะเฉี่ยวฉันทัดเสียแล้ว ฉันทัดก็จะได้เป็นนางเอกเรื่องโศกนาฏกรรมนะแน เวลาขึ้นรถลงรถก็ชอบชิงขึ้นก่อนลงก่อน ฉันทัดจะหกล้มเพราะเขาเสียหลายต่อหลายครั้ง เรื่องบูหรีเขาถึงฉันทัดแสนจะเหลือระอา เหม็นและเวียนหัวออกจะตาย บางทีที่เขาพันควินลุยออกมาตรงหน้าฉันทัด ฉันทัดสลักควินบูหรีเสียหลายต่อหลายครั้ง เวลารับประทานอาหารกันตามร้านที่ตลาด เขาก็ลากเก้าอี้มานั่งแต่ของเขา เห็นผู้ชายบางคนเขายกเก้าอี้ให้ผู้หญิงนั่งเมื่อผู้หญิงเข้ามาหาที่นั่ง ชายที่รู้จักมักคุ้นกันขึ้นขึ้นต้อนรับ แต่พ่อพระเอกของฉันทัดไม่เคยมี กินอาหารร้านไหน เขาชอบได้เดียวกับเจ๊กคนขายเสียดสั้น เผ้าแต่บ่นอ้ายนั่นไม่มีอ้ายนี่ไม่อร่อยเป็นผู้หญิง เรื่องช้อนกลางเขาเป็นไม่ยอมใช้ เวลาชอบใจอะไรเขาเป็นยกถ้วยชามขึ้นดื่มโยกยากไปเสีย เวลาที่จะจ่ายสตางค์เขาช่างเป็นเสียดบ่นผิดเสียเหลือเกินทำคล่า

กระเป๋านั่นกระเป๋านี้ให้วัน ฉันทรอมไม่ได้ก็จ่ายเองทุกครั้งไป พูดถึงเรื่องเข้าไปหาที่นั่ง
 ในร้านอาหาร หรือเข้าดูหนังดูลิเกคนมาก ๆ เขาชอบเกี้ยวให้ฉันออกหน้า ฉันก็เดินนำ
 หน้าตามที่เขาต้องการ แต่ความคิดของฉันคิดว่าเมื่อจำเป็นต้องเบียดเสียดผู้คนเพื่อขอทาง
 นั้นไม่เหมาะเลยที่จะให้ผู้หญิงนำหน้า การเลือกที่นั่งในร้านอาหารก็เหมือนกัน แทนที่เขา
 จะนั่งตรงข้ามกับฉัน เขากลับมานั่งโต๊ะข้าง ๆ เบียด ๆ กับฉัน ฉันไม่ชอบเลย ฉันคิดว่า
 การแสดงความสนิทสนมกันต้องไม่ใช่ในที่สาธารณะผิดกาลเทศะ เพราะไม่น่าดูเลย คืน
 วันหนึ่งเมื่อมีลิเกที่วัดเรานี้ ฉันฉิวเหลือเกิน เขานั่งยื่นกาย ทอดแขนมาเสียดติดฉัน
 จนใคร ๆ มองมาทางฉันเป็นตาเดียว ฉันอายเขาเสียแย่ ฉันขอให้เขาขยับที่ห่างใหม่ เขา
 คิดว่าฉันดีโทษเขา เขาโกรธฉันใหญ่ ฉันไปไหนกับเขาหมดสนุกทุกที เพราะมันนึก
 ละอายแก่ใจตัวเองอยู่เรื่อยนิสัยของเขาชอบสะกิดสะเกาย้อยุดจุกตุงเอาเสียจริง ๆ

ข้าทนต์ตามทีนางหนึ่งมันเล่าให้ข้าฟังจนจบเห็นจะยืดยาวเต็มที หลังจาก
 ที่มีจดหมายฉบับก่อนมาถึงเจ้าไม่กี่วัน ข้าก็ต้องรีบเขียนมาอีก เกรงว่าเจ้าจะชะล่ากลัหลง
 ระเริงใจคิดว่าผู้หญิงเขาต้องรักเจ้าแน่นั้น โปรดตัดใจคิดเถอะว่านั่นเป็นเพียงเสมือนรักกัน
 เจ้ายังไม่มีอะไรเป็นหลักประกันได้ว่าเจ้าเป็นคนดี สมควรแล้วที่ผู้หญิงเขาจะมั่นใจ และ
 รักเจ้าจริง.

ลูกเอ๋ย เพื่อความพร้อม ในการสอบคัดเลือก และบรรจุแต่งตั้ง เป็นสามีนั่น
 และเพื่อไม่ฝากโซศกลางไว้กับดาวเดือน ฝากความราบรื่นในชีวิตครอบครัวไว้กับดุกษัยาม
 ฝากสันติสุขของลูกเมียไว้กับผีसाงเทวดา นอกจากลูกจะหวังจากความคิดของหญิงที่จะมาเป็น
 แม่เรือนตามที่เขียนมาในฉบับที่แล้ว เจ้าต้องตั้งหลักของเจ้าให้มั่น ต้องเป็นคนมีความดี
 พร้อม อย่างน้อยเจ้าต้องรักเกียรติศักดิ์ศรีของความเป็นครูที่เจ้ากำลังจะเป็นศักดิ์ศรีของ
 ลูกที่มีพ่อแม่สั่งสอนอบรม ศักดิ์ศรีของความเป็นลูกผู้ชาย คนที่รักศักดิ์ศรีเท่านั้นที่จะพบ
 แต่สิ่งที่เป็นสิริมงคล การที่เจ้าจะเปลี่ยนฐานะเป็นผัวคนนั้น ต่อไปเจ้าก็จะเลื่อนฐานะขึ้น
 เป็นพ่อคนนั้นไม่ต้องมีการสอบปรบัตตราให้ได้รับเงินเดือน ตามวุฒิหรือสอบอะไรทำนองนั้น
 แล้วเมียของเจ้าก็จะเลื่อนชั้นครองตำแหน่งแม่เช่นเดียวกัน เพื่อมิให้เหตุการณ์เกิดโละพ่อ
 ขึ้น เจ้าต้องเตรียมใจระหนกในภารกิจของผู้เป็นพ่อแม่เช่นข้ามีต่อเจ้าอยู่ในขณะนี้ อัน

หน้าที่ของผู้เป็นพ่อแม่จะลงเอยด้วยการมุ่ง "เพาะนิสัย ให้การศึกษา หาทักษะแห่ง" ให้ลูก เมื่อเจ้าคิดจะมีเหย้าเรือน เพื่อเตรียมทำหน้าที่ของผู้เป็นพ่อให้สมบูรณ์ สัมกับภารกิจอันหนักในการเลี้ยงดูบุตรธิดานี้ เราจะต้องเป็นคนขยันหมั่นเพียร เอาการเอางาน รักการศึกษาเท่ากับการรักลูกรักเมียทั้งต้องอยู่ในศีลในธรรม รู้จักเกื้อกูลญาติมิตรทั้งฝ่ายเราฝ่ายเขาตลอดจนเพื่อนมนุษย์อื่น ๆ ครอบครัวยิ่งจะเป็นสุข

ลูกพ่อ การครองเรือนไม่ใช่ว่ามีข้าวกินมีดินอยู่แล้วจะเป็นการเพียงพอ เราจะต้องนึกถึงความสุขความปลอดภัย และความเจริญรุ่งเรืองของครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญด้วย ถ้า "ลูกหลานขี้เหล้า ลูกเต้าขี้ยา สามีเป็นตัวโผล่สุรา ภรรยาเป็นตัวโผล่ไฟ ทั้งเด็กและผู้ใหญ่เอาแต่ชนไก่กัดปลา" ครอบครัวยิ่งจะไปไหนได้ดังตา ลูกเอ๋ย อ้ายเรื่องเจ้าชู้หวังจะมีบ้านเล็กบ้านใหญ่ หวังจะ "สับหลัก" อย่างที่คนหนุ่มแม่แต่แก่บางคนชอบทำกัน ข้าเห็นแต่ "รดควนสายเหนือ" กับ "รดควนสายใต้" ปะทะกันยับเยินวันวายมานักต่อนักแล้ว ฝ่ายข้างคนกลางก็โบยยาวขึ้นวันละศอก แล้วก็อายนิสัยแก่กับลูกกับเมีย คำหนึ่งก็จะเอาซี่โครงเมียหนีบข้างฝา สองคำก็จะเอากระดูกเมียทำไม้จิ้มฟัน นั่นเป็นผิวที่แก่จริงฉลาดจริงละหรือ ระวังเนื้อไม้หัดเป็นคนลัดข้อเป็นไว้บัง คิดแต่จะยึดอำนาจมาไว้ในกำมือเสียคนเดียว ชอบแต่ปกครองเมียแบบเมืองขึ้น เมื่อคราวแม่แข็งเมืองขึ้นมาบ้างละก็ น้ำตาผู้ชายจะต้องไหลริน นอนเอามือก่ายหน้าผาก

เมื่อลูกเตรียมตัวและหัดใจไว้ได้อย่างนี้แล้ว ใครไม่ยอมได้เจ้าเป็นผิว เป็นเชย เจ้าจงประท้วงสังคม ประท้วงโลก ประท้วงเทวดาด้วยการเป็นโสจจนแก่ตายเถิด ลูกเอ๋ย ลูกพ่อจางวางหว่า

จางวางหว่า

หมายเหตุ เพื่อสวัสดิภาพของปากและศิระชะของผู้เขียน ผู้เขียนใคร่จะเรียนว่ามีได้ปรารถนาที่จะชักทายกล่าวร้ายท่านผู้ใด เขียนด้วยเจตนาเพื่อเตือนใจลูกศิษย์ลูกหาจริง ๆ

มิ่งมิตร

โดย แก้วโกสุม

ถึงฟ้าจะกั้นคั่นกลางให้ห่างมิตร

ถึงภูเขาขวางหน้าสารพัน
ถึงทะเลเหลือหยั่งมากางกัน
ถึงไกลกั้นฉันทยังมั่นฝันถึงเธอ
ที่รักจำถึงฟ้าขวางคอยกางกัน
แต่รักมันไม่มีผวนรวนเรไป
คิดถึงฉันบ้างนะเพื่อนคอยเตือนจิต
เพราะดวงจิตคิดมันฝันถึงเธอ
แม้รักมากมักลืมนำห่างจากจิต
จากเพื่อนเก่าเข้าเพื่อนใหม่ใใจาวรณ
โอ้เพื่อนจำฉันวอนว่าให้ลมช่วย
ทุกทิวาที่นันทราอย่าเมามัว
จะคอยเธอเสมอจิตนะมิตรมิ่ง
จะคอยเธอเสมอมาทุกราตรี
จะทนคอยเพื่อเธอนะเกลอแก้ว
จะทนครวญคร่ำรักฝากลมลอย
ไม่ลืมหรอกสัมพันธ์อันก่อนเก่า
ไม่ลืมหรอกแก้วตาจวบฟ้ากลายเป็น

คนละทิศคนละโลกเฝ้าโศกศัลย์
นับอนันต์ฉันจะไปให้ถึงเธอ
ใจฉันนั้นก็ข้ามไปได้เสมอ
เฝ้าละเมอครวญคร่ำร่ำอาลัย
จนเรานั้นไม่มีที่อาศัย
ขอส่งใจฝากจิตเป็นมิตรเธอ
วันละนิดสักครึ่งอย่าพลั้งเผลอ
รักเสมอรักมันนิรันดร
ขอมิ่งมิตรอย่าลืมนำรักถ่ายถอน
ฉันสังหรณ์ทวนไหวด้วยใจกลัว
พัตรวยรวยถึงเพื่อนยามเดือนสลัว
ฝันถึงตัวฉันบ้างนะคนดี
จะคอยจริงจังนะไม่ละหวั่น
แม้ฤดีจะโศกศัลย์ฉันจะคอย
จะทนแล้วทนอีกไม่หวั่นถอย
ฉันจะคอยทวงใยเธอไม่คลาย
ไม่ลืมหรอกรักเราไม่ห่างหาย
แผ่นดินหายกลบหน้าข้าจะคอย

Education in England

by Mr. I.M. Stewart

One of the laws in England says that all parents must send their children to school between the ages of 5 and 15.

About 7,000,000 children and adolescents go to Government schools and about 500,000 to private schools.

It is usual for boys and girls to be taught together in Government primary schools but more than half of the Government secondary schools and most of the private schools are for boys or girls only. In Scotland, however, almost all the schools are co-educational.

Pupils do not pay any school fees in the Government schools and they are given free text-books and equipment such as exercise-books, rulers, pencils and rubbers.

There are some nursery schools (or kindergartens) for children between 2 and 5 years old. These schools are voluntary and are generally for children whose mothers and fathers are both working.

When a child is 5 years old he must go to an infant school for two years and then a junior school for four years. There is an examination at the end of the junior school to find out what kind of secondary school the child should go to next. There are three kinds of secondary schools called grammar, modern and technical. The grammar schools are for children who are clever enough to go on to a university or training college later, the secondary modern schools are for children who are not so clever and want to leave school at the age of 15 to go to work and the secondary technical schools are for children who want to work in industries after they leave school.

In London and other big cities, some big new schools have been built which are called "comprehensive" schools because they have grammar courses, secondary modern courses and secondary technical courses all in the same school.

The final examination for secondary schools is the General Certificate of Education examination (or G.C.E.). The subjects in this examination are taken at "ordinary" or "advanced" level. Most candidates for the "ordinary" level are about 16 years old. Students who wish to go on to a university must pass the G.C.E. in several subjects at the "advanced" level. Universities in England do not have entrance examinations: they choose their students from the results of the G.C.E. examinations.

Students who wish to go to Teacher Training Colleges must also pass the G.C.E. in several subjects. In England there are 160 Teacher Training Colleges with about 40,000 students and the training course is for three years.

๔ คนละขอ

ชายคนหนึ่งชื่อ นาย เซย ได้ซื้อสลากกินรวบ เมื่อรับกระดาษที่จดจากคนซื้อแล้วก็เห็นใบไว้ที่ตู้
พอดีเดินมาเจอตำรวจเข้า

ตำรวจ. " ลุงเล่นเบอร์หรือ ? "

นายเซย. " เปล่าครับ ผมไม่เคยเล่นเบอร์ซึกี้ "

ตำรวจ. " แล้วนั้นอะไรละที่หู "

นายเซย. " หวยครับ เลข ๗๗ ไม่ใช่เบอร์ "

ตำรวจ. "???.....?? "

อดีตชีวิตประวัต

กาแก้ว

บุคคลสำคัญ ๆ เขามักชอบเขียนชีวประวัติของตน พิมพ์เป็นหนังสือเพื่อประกาศเกียรติคุณและความสำคัญของตนให้กว้างขวาง ข้าพเจ้าอยากเขียนชีวประวัติของตนบ้าง รอให้ตนเองสำคัญขึ้นมากก็ไม่เห็นจะสำคัญได้สักที ในที่สุดอดรนทนไม่ได้อยากเขียนเต็มที่จึงลงมือเขียนทั้ง ๆ ที่ยังไม่สำคัญยังห่างไกล ถึงใครไม่อ่านก็ช่างปะไรข้าพเจ้าอ่านของข้าพเจ้าเองเพื่อทวนความทรงจำดูว่าอดีตกาลที่ผ่านมาอันมีอะไรที่ควรสรรเสริญตัวเองและทั่วมผู้อื่นได้บ้าง

ข้าพเจ้าเป็นผู้ชายมาตั้งแต่กำเนิด มีอวัยวะต่าง ๆ เหมือนกับผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ไม่มีในสิ่งที่ไม่ควรมีไม่ขาดในสิ่งที่ไม่ควรขาด เกิดมารกโลกได้ ๓ ปีพอก็เดินไปเสียจากโลกคนหนึ่ง เป็นอันว่ายังไม่สมตูลย์กัน เพราะน้ำหนักพอกับน้ำหนักข้าพเจ้ามันยังไม่เท่ากันเป็นอันว่าโลกเบาลงเท่ากับน้ำหนักพ่อ—น้ำหนักของข้าพเจ้า

พ่อข้าพเจ้าเป็นคนมีบุญน้อยมิได้อยู่ด้วยความและทะเลาะปะปะของลูกชายต่อมาได้ พออายุเข้าเกณฑ์ แม็กต้องปลอม บังคับ และขู่เชิญให้ไปโรงเรียนเพราะรัฐบาลท่านบังคับว่าลูกผู้ชายจะต้องเรียนหนังสือพอเขียนจดหมายให้คน (ที่ตน) รักได้ ข้าพเจ้าก็ไปด้วยฤทธิ์ไม้เรียว คิดน้อยใจว่ารุ่นเกิดเป็นผู้หญิงหรือกะเทยเสียดีกว่า แล้วเมื่อเป็นนักเรียนข้าพเจ้าก็ไม่ขี้เกียจ (ลอก) ในการทำแบบฝึกหัด ขยันดู (แต่ไม่ได้อ่าน) หนังสือ จนกระทั่งสอบได้สำเร็จ ป. ๔ ออกมาได้คะแนนพอพัดพอเหวี่ยงกับคนที่โหล่เลยทีเดียว ตอนนั้นพอเขียนจดหมายให้ผู้หญิงถึงทั้งได้แล้ว แต่ก็ไม่ได้เขียนเพราะซักเห็นความสำคัญของการเรียนแล้ว และบังเอิญได้ยินผู้ใหญ่ผู้ใหญ่เขาว่ากันว่า “(สตรี ยกเว้น ย่า ยาย แม่ พี่สาว และญาติผู้หญิงทั้งหลาย) คือศัตรูของความก้าวหน้า” กอปรกับมีแ้ว (ตา) พอที่ชะเง้อดูเพื่อนเวลาสอบได้บ้าง จึงรีบเร่งแม่ให้ส่งเรียนต่อไป และข้าพเจ้าก็ได้เรียนสมใจในโรงเรียนที่มีนักเรียนส่วนมากหัวดีและข้าพเจ้าก็ได้อยู่ในจำนวนน้อย เมื่อเรียนมัธยมชั้นแรกเราที่ร้ายที่ต้องเรียนกับศัตรูเสียด้วย แต่ศัตรูก็ทำให้ตั้งใจเรียนดียิ่งขึ้นเพราะตอบครู

ไม่ได้มันน้อยเขา ข้าพเจ้ากระทำตัวประหนึ่งว่าเป็นคนเรียนเก่งคนหนึ่ง วิธีทำไม่ยากคือเวลาครูดามในสิ่งที่ตอบไม่ได้เราก็หมอบลงกับโต๊ะเสียไม่ให้ครูเห็น เวลาครูดามในสิ่งที่ตอบได้เราก็เสนอหน้าให้ครูเห็นยกมือยกไม้ให้เป็นที่สุดตา ครูก็ดามเรา ๆ ก็ตอบได้ด้วยวิธีนี้ ข้าพเจ้าทำให้เพื่อนฝูงที่ไปตาม ๆ กัน ถึงเดี๋ยวนี้เพื่อนฝูงที่จบและไม่จบ ม. ๖ รุ่นเดียวกันยังเข้าใจว่าข้าพเจ้าเรียนเก่งอยู่เนื่องจากข้าพเจ้าไม่เคยให้สมุดรายงานใครดูอย่างเด็ดขาด

ข้าพเจ้าจบ ๖ มาด้วยวิธีใดไม่ทราบเพราะใช้วิธีหลายวิธีด้วยกัน เพื่อเอาตัวรอดในเวลาสอบ แต่สาบานได้ข้าพเจ้าไม่เคยทุจริตด้วยวิธีพวกค่านาเข้าไปห้องในเวลาสอบเลย เมื่อจบ ม. ๖ แล้วคิดอยากจะเป็นลวดหนามของชาติกับเขาบ้าง ชัดช่องที่บำเล็กลงแล้วจะแบกดาบไม่ไหว จึงล้มความตั้งใจเสียสิ้นเชิงหันมาสนใจที่จะศึกษา ป.กศ. เพื่อจะได้เป็นแม่พิมพ์ที่บุคคลเบ่าวของชาติสักแทนหนึ่ง พระรอยพระผู้เป็นเจ้าจะให้ข้าพเจ้ามีโอกาสทำประโยชน์ แก่โลกบ้างจึงบังเอิญสอบเข้าฝึกหัดครูได้เรียน ป.กศ. อีโหลกละลอกเชลลมาสองปี พยายามสร้างเกราะป้องกันตัวไม่ให้มาแผ้วพานเสียยาแหย่สำเร็จทางโรงเรียนเขาเห็นว่าเจ้าหมอนี่ตัวมันก็เคยอยู่แล้วจะให้มันจบแค่ ป.กศ. ต่ำ มันก็จะยิ่งเสียกันใหญ่อย่างกระนั้นเลยจำจะส่งให้มันไปต่อที่ลพบุรีอีกสัก ๒ ปี หรือ ๒ ปีกับสามเดือนเถิด และอีกประการหนึ่งเพื่อจะได้เห็นตัวอย่างว่า สิ่งที่มีลักษณะคล้ายข้าพเจ้านั้นมีที่ศาลพระกาฬ และสิ่งนั้นคนเขารังเกียจ ข้าพเจ้าจะได้เลิกประพฤติดัวเช่นนั้นต่อไปอีกและแล้วข้าพเจ้าก็ได้เป็นยาคำที่แทรกมากับยาชาวทั้งปวงได้เป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู ข้าพเจ้าภูมิใจในวิทยาลัยครู เข้มขจัดวิทยาลัยแต่ก็ต้องถอดออกเสียก่อนเสมอเมื่อประพฤตินสิ่งทีนักเรียนเขาไม่ทำ (ให้ใครเห็น) กัน เดียวนี้ข้าพเจ้ากลายเป็นนักเขียนอย่างเต็มภาคภูมิไปแล้ว ที่ข้าพเจ้าอุปโลกตัวเองเช่นนั้นก็เพราะ ข้าพเจ้าเขียนได้ทุกขณะทุกอารมณ์ จะเขียนเมื่อไรก็เขียนได้ ลองจับปากกาแล้วเขียนได้อย่างไม่ต้องหยุด เพราะ ก.—ฮ. นั้นเล็ก ๆ มันก็เขียนกันได้ทุกคน

กิจวัตรประจำวัน

๑. ถ่ายอุจจาระบัสสวาระทุกครั้งเมื่อเห็นท่าจะทนไม่ไหว
๒. มุดหัวนอนในที่ใดที่หนึ่งก่อนเวลาว่างเล็กน้อย
๓. มานั่งหลับที่วิทยาลัยอาทิตย์ละ ๕ วัน สถานที่หลับคือ ในห้องต่าง ๆ ห้องละ

ชั่วโมงหรือน้อยกว่านั้น วันหนึ่งจะเข้าไปหลักที่ห้องนั้นแล้วแต่ตารางเรียนจะบอก แล้วไม่กลับบ้าน แต่ไม่อยู่ที่วิทยาลัย เพราะเบื่อกับหน้าหวาน ๆ และ เค็ม ๆ

๔. เข้าห้องสมุดนั่งดูหนังสือที่วางไว้ในตู้อย่างมีระเบียบ และไม่พยายามจับต้องหรือโยกย้ายหนังสือให้เสียระเบียบเป็นอันขาด

๕. รับประทานอาหาร เข้า—เย็น และรับประทานอาหารว่างที่ว่างจริง ๆ คือไม่ได้รับประทานอะไรเลย

๖. หายใจสูดเอาอากาศที่บริสุทธิ์หรือไม่ก็ไม่รู้ วันละไม่รู้กี่ร้อยคู่พันทน

๗. สนทนากับเพื่อนฝูงที่เข้าใจนิสัยใจคอกันดี นอกนั้นไม่ค่อย เพราะยังต้องการกินน้ำพริกไปอีกนาน

อุดมคติ

ยึดถือหลายข้อดังนี้ “โลกนี้กลม ๆ” “ชีวิตยังไม่สั้นก็กินไป” “แผ่นดินไม่ไร้เท่าใบไม้ทุกชนิดในโลก” “ไม่มีใครที่จะแก่เกินไปจนมีเมียไม่ได้” และ “จะเซ็นครกขึ้นไปตำน้ำพริกบนภูเขาทำไม ข้างล่างก็ตำได้” โอ๊ย....เมื่อยเต็มที่ ถ้าจะให้ลงชื่อเห็นถ้าจะต้องเดือดร้อนหาใช่ได้.....

จบขัน

วันหนึ่งขณะที่นายแดง กำลังนั่งขัดขันลงหินอยู่ พอดีนักข่าวชั้นชั้นมาจึงยิ้ม ขณะนั้น นางใหญ่ เดินมาเห็นนายแดงนั่งยิ้มจึงถามว่า

นางใหญ่. “นายแดงนั่นขันอะไรนี่”

นายแดง. “ขันลงหิน”

นางใหญ่. “.....????.....??

สุนทร สุขไทย

มาเขียนกลอนกันเถอะ

วรวิทย์

หลังจากร้อยกรองหายหน้าหายตาไปนานจากตลาดหนังสือเมืองไทย มาจนถึงปัจจุบัน ก็ดูเหมือนว่าจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่อีกวาระหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่เฟื่องฟูดังเช่นใน ร.๒ คือเขียนขายเป็นอาชีพได้ แต่ก็ยังดีขึ้น คือเราได้ฟังได้อ่านจากสื่อมวลชนบ่อย ๆ

ในจำนวนคำประพันธ์ร้อยกรองทั้งหมดแล้ว ดูเหมือนว่ากลอนจะเป็นคำร้อยกรองที่แต่งง่ายที่สุด เพราะมีคณะสัมผัสง่ายและน้อยกว่าอย่างอื่น ทั้งกลอนก็เป็นคำประพันธ์ที่เป็นรากฐานที่จะแต่งคำร้อยกรองที่ยากขึ้นไป เช่นฉันทน์ เป็นต้น

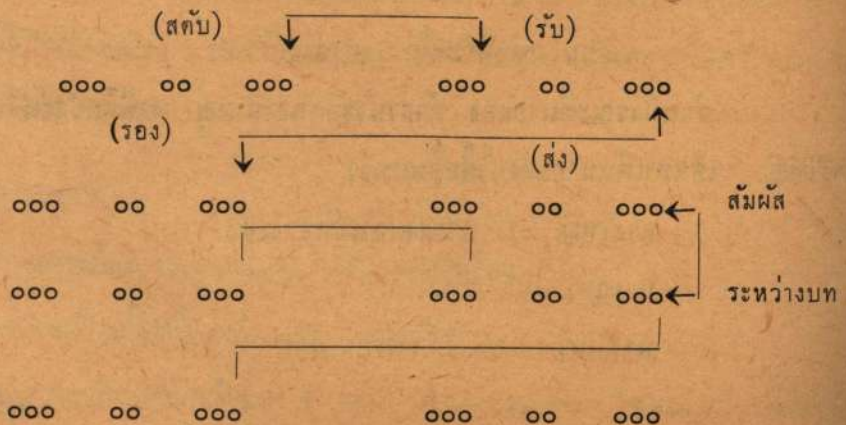
คณะสัมผัสของกลอนสุภาพ ก่อนที่ท่านจะลงมือแต่งกลอน ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ท่านจะต้องรู้จัก คณะสัมผัสของกลอนเสียก่อน กลอนสุภาพมีคณะสัมผัสดังนี้

กลอน ๑ บทมี ๒ บาท

๑ บาทมี ๒ วรรค

๑ วรรคมี ๘ คำ

แผนผังสัมผัส

เมื่อท่านทราบแผนผังสัมผัสแล้ว ท่านอาจลงมือแต่งได้ เพื่อเป็นการฝึกฝน ในตอนแรกท่านอาจต้องลำบากใจในการหาคำสัมผัส รับ รอง ส่ง ผู้เขียนขอเสนอแนะดังนี้คือ เมื่อท่านติดสัมผัสตัวไหนท่านต้องรู้ว่าเป็นสระอะไรให้ท่านไล่เสียงสระตัวนั้นเรียงอักษรแต่ ก. ถึง ฮ. ตามลำดับเช่น

มาพบสาวคราวน้องให้ต้องจิต

เมื่อท่านต้องการสัมผัสรับ ถ้าท่านคิดไม่ออกก็ให้ไล่ตั้งแต่ กิต จิต.....เรื่อยไป ถ้าท่านพบคำที่ใช้ได้หลายคำก็ให้พิจารณาว่าคำใดจะเหมาะสมที่สุด เช่นในที่นี้อาจใช้คำว่าจิต จิต จิต ติต พิศ ฯลฯ ก็ได้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับความที่ท่านต้องการว่าจะให้โน้มน้ำเสียงไปทางไหน จากตัวอย่างข้างบนอาจต่อได้หลายแบบเช่น

ยั้งเฟ่งพิศยั้งงามรูปนามสม

หรือ อยาจะจิตแนบนางไม่ห่างหาย

หรือ หทัยคิดคณิงนุซสุคไผ่ฝัน

ฯลฯ

นอกจากนี้นักกลอนหัดใหม่ ควรระวังคำสัมผัสสระ อื่น กับสระ อูง ให้มาก ถ้าจะเล่นต่อกลอนสดกันแล้ว ให้ระวังสัมผัสสระ อื่น กับสระ อูง ให้จงหนัก เพราะทั้งสองสระนี้มีคำที่วินิยมใช้กันอยู่เพียง ๔ คำเท่านั้น คือ

สระอื่นมี จีน, บิน, ติน, และ คิล.

สระอูงมี จูง, ยูง, ผูง, และ สุง.

เมื่อเป็นเช่นนั้น การที่จะลากเอาศัพท์เหล่านี้ไปเข้าความต้องการ จึงทำได้ยากจะมีแต่กวีที่เปรี๊ยะปราดเท่านั้นที่คิดแต่งขึ้นเพื่อแสดงความสามารถของตน เช่น สุนทรภู่ แต่งไว้ในเสภาขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงามว่า

เจ้าพลายงามความกลัวจนตัวสั่น

แล้วนึกว่าย่าตัวกลัวอะไร

ทองประสีตีหลังเสียงดังผิง

มาแต่ไหนลูกไทยหรือลูกจีน

หยุดชยยืนอยู่ไม่กล้าลงมาได้

โจนลงไปกราบย่ำที่ผ่าดิน

จะมีคัมภีร์ไม่ปรับเอาทรัพย์สิน

เผ่าลักบันมะยมหม่มหักราน

สิน ในที่นี้ก็คือ สิน

มหาฤกษ์ (หลวงจักรปาณี) ผู้แต่งนิราศพระปฐม กับนิราศทวาราวดี ได้แต่ง
กลอนจีนนิราศพระปฐมว่า

เหมือนพวกเราเปลี่ยนแปลงมันเกี่ยวเชิญ

หมายจะอยู่คู่เคียงบนเตียงจีน

ส่วนกลอนอุงั้น ในนิราศวัดเจ้าฟ้าของสุนทรภู่ซึ่งท่านแต่งให้เป็นของสามเณรพิศผู้บุตรว่า

พอเย็นจวนค่อนเดินขึ้นเนินโขด

เที่ยวเลียบชมลมเย็นเห็นนกยูง

หากว่าเป็นการต่อกลอนสดประชันกัน

ท่านตอบโต้ทันควัน ก็นับว่าเป็นเลิศ เขาเรียกว่าสัมผัสชั้นครู
แต่งกลอนอย่างไรจึงจะไพเราะ

นำชื่นใจหม่นง่วงสอดดงคืน

พบแต่เช่นนี้หนาจึงลาศีล

จนเลยบั้นค้ำล้มไม่สมคะเน

มากลับไกลเกรงกระดากต้องลากจูง

ถึงตาลโตนดดินพูนเป็นมูลสูง

เป็นฝูงฝูงพ้อนทางที่กลางทราย

แล้วมีใครส่งกลอนอื่นหรืออุงมาให้ท่านแล้ว

อันที่จริงกลอนสุภาพใคร ๆ ก็แต่งกันได้ แต่ถ้าจะว่ากันให้ไพเราะแล้วแต่งกันได้ไม่
ง่ายนัก ทั้งที่ต้องอาศัยการฝึกหัดและการรอบรู้อยู่มาก ในเรื่องผู้ประสพการณ์ในชีวิตมามาก และ
ผู้ที่มีความรู้กว้างขวางย่อมได้เปรียบ เพราะสามารถนำมาบรรยายได้อย่างแจ่มแจ้งและเห็นจริงเห็น
จรงได้ ท่านจะเห็นว่าวรรณคดีแต่ละเล่ม เช่น อิเหนา พระอภัยมณี ฯลฯ นั้นรวบรวมความรู้เอาไว้
มากมายซึ่งย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้แต่งมีประสพการณ์อย่างกว้างขวาง

ในการแต่งกลอนนั้น จะเห็นว่าแต่ละคนต่างก็มีลีลาการแต่งไม่ซ้ำแบบกัน แต่อย่างไร
ก็ตามทุกคนต้องการให้คำกลอนของตนไพเราะทั้งนั้น ในเรื่องลีลาการแต่งนี้ หลวงธรรมาภิรมย์
(ดิ๊ก จิตรดิ๊ก) กวีในสมัย ร. ๕ ได้แต่งบรรยายถึงลีลาของกลอนไว้ดังนี้

กลอนสุภาพ แปกคำ ประจำบ่อน

ตอนต้นสาม ตอนสอง ต้องแสดง

กำหนดบท ระยะเวลา กะสัมผัส

วางจังหวะ กะทำนอง ต้องกระบวน

อ่านสามตอน ทูกรรค ประจักษ์แกลง

ตอนสามแจ้ง สามคำ ครบจำนวน

ให้ฟาดฟัด ชัดความ ตามกระสวน

จึงจะชวน ฟังเสนาะ เพราะจับใจ

พูดถึงลีลาของกลอนแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้กลอนไพเราะเพราะพริ้งจนทำให้สุนทรภู่
ขนช้อสอซาก็คือ "สัมผัสใน" นอกจากจะมีสัมผัสนอกแล้วจำเป็นต้องมีสัมผัสในอีกด้วย เพื่อให้
ข้อความสละสลวยยิ่งขึ้น

สัมผัสในคือคำที่คล้องจองกันในวรรคเดียวกันซึ่งมีทั้งสระและอักษร (คือเสียงพยัญชนะ)
ที่นิยมกันมากก็คือแบบของสุนทรภู่ ซึ่งมีแบบสัมผัสในดังนี้

ดังตัวอย่างเช่น

ด้วยยามยากจากเมืองมามุ่งหมาย
ครั้นเดือนดับลับเหลี่ยมเมรุไกร

ดั่งกระต่ายเดินแลดูแซไซ
ไอ้อาลัยเหลือแลชะงักคอย

หนึ่งในการแต่งกลอนนั้น ถ้าจะให้ไพเราะจริง ๆ แล้ว ท่านห้ามละลอกทับและละลอกหลอง
ละลอกทับ คือคำที่มีวรรณยุกต์เอกหรือวรรณยุกต์โท อยู่ในคำสุดท้ายของวรรคส่ง เช่น
เอาดวงดาราระยับกันแสงจันทร์ ต่างช้อชั้นชวาลาระย้าอ้อย
ละลอกหลอง คือคำที่ไม่มีวรรณยุกต์เอก หรือวรรณยุกต์โท อยู่ที่คำสุดท้ายของ
วรรครับและวรรครอง เช่น

จักจันทน์แว้วแจ้วแจ้วเสียง เหมือนสำเนียงนางควรวุทลชะห้อย

พระพายเอ๋ยเซมมาต้องพระนงน้อย เหมือนนางคอยหมอบกรานอยู่งานพัด

นอกจากนี้แล้ว คำท้ายวรรคทุกวรรคในกลอนสุภาพไม่ว่า สดับ, รับ, รอง หรือ
ส่ง เขาไม่นิยมให้มีรูปวรรณยุกต์ติดอยู่ด้วย ถ้าจะทำให้กลอนไพเราะยิ่งขึ้นคำท้ายวรรครับควรเป็น
เสียงสูง และคำท้ายวรรคสดับ, รอง, และส่ง ควรจะเป็นคำเป็น และเสียงกลาง ๆ เช่น

ไม่นั่งผ้าคาตรองครองหนึ่งเสื่อ

ประหลาดเหลือโล่งโค้งโค้งงอน

น้ำเหียนรากปากมีแต่ขัณฑ์

กรนสนั่นนอนร่ายท่าป้ายปั้น

เนื่องจากคำกลอนเป็นของไทย

ฉะนั้นเราจึงไม่นิยมให้มีเสียงสระในต่างภาษาขึ้น

เช่นภาษาอังกฤษ, ฝรั่งเศส แต่ก็ยังยกเว้นภาษาบาลี, สันสกฤตและเขมรบางคำ เพราะเป็นราก
ศัพท์เดิมของไทยนั่นเอง

เมื่อข้าพเจ้าสอนวิชาเรียงความ

“ น้อยหน้า ”

ระหว่างวิทยาลัยปีตภาคเรียนภาคปลาย ครูสภาได้จัดให้มีการ อ.ศ.ร. ชั้น ๗ วิทยาลัย
ครูเทพสตรี วิชาที่อบรม คือ ภาษาไทย วิชาครู สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ คณะครูผู้เข้ารับ
การอบรมจากจังหวัดต่าง ๆ ในภาคศึกษา ๖ มี ลพบุรี สระบุรี ออยุธยา สิงห์บุรี ชัยนาท อุทัยธานี
และอ่างทอง ข้าพเจ้าเป็นครูภาษาไทย มีโอกาสสอนวิชาชุดภาษาไทยด้วยผู้หนึ่ง ก่อนที่จะถึง
กำหนดเปิดอบรมนั้น คณะครูภาษาไทยได้ประชุมปรึกษาหารือเลือกและแบ่งแขนงวิชา ข้าพเจ้า
รับสอนวรรณคดีตอนที่ ๑ ที่ประชุมตกลงกันด้วยดี ข้าพเจ้าดีใจ เพราะถูกใจข้าพเจ้าทั้งดีใจและ
สบายใจ “ ดีใจดังได้จินดา ” ข้าพเจ้ารอคอย คอยเวลาที่จะสอนภาษาไทย คอยแล้วคอยเล่า
เล่าแต่คอย “ เหมือนต้นข้าวคอยฝน ”

อีกไม่กี่วันต่อมาท่านผู้อำนวยการเรียกประชุมคณะอาจารย์ภาษาไทยเป็นการด่วน การ
ประชุมวันนั้นได้มีการโต้เถียงกันอย่าง “ หน้าดำหน้าแดง ” บรรยากาศเคร่งเครียดราวกับการ
ประชุมโต๊ะกลมของมุขบุรุษสี่มหาอำนาจ ผลที่สุดก็ตกลงกันได้โดยยากยิ่งนั่นคือ ข้าพเจ้าต้องสอน
วิชาเรียงความ ข้าพเจ้ารักภาษาไทยแต่ไม่ชอบเรียงความเหมือน “ กลียดตัวแต่กินไข่ กลียด
ปลาไหลกินน้ำแกง ” ข้าพเจ้าเกือบทั้งทวนแต่เพราะเกรงข้อครหาในทางว่าเป็นครูภาษาไทย สอน
วิชาเรียงความไม่ได้ ดัง “ ชาวนาเกี่ยวข้าวไม่เป็น ” ข้าพเจ้าจึงรับสอนอย่างไม่สู้จะเต็มใจนัก ต้อง
“ หวานอมขมกลืน ” ในการตกลงครั้งนั้น เป็นอันว่าข้าพเจ้าต้องสอนเรียงความอย่างหลีกเลี่ยง
ไม่ได้

วันนั้นก็มาถึง คือ วันที่ข้าพเจ้าได้เข้าสอนตามกำหนด ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะมั่นใจนักใน
การสอนเรียงความ เปรียบเหมือนโผน กิ่งเพชร ขึ้นชกบ๊องกันตำแหน่งกับ ฮาราต่า ๗ กรุงโตเกียว
ด้วยความไม่มั่นใจ ครั้งนั้น โผนจึงพ่ายฮาราต่าอย่างยับเยินในชีวิตการชกมวยของโผน ชั่วโงมแรก
ข้าพเจ้าทดสอบการเขียนภาษาไทยให้ถูก สะกตการันต์ เพราะข้าพเจ้าดีถือว่าเป็นครู เป็นคนไทย

ต้องเขียนหนังสือไทยไม่ผิด หลังจากทดสอบแล้ว ข้าพเจ้าก็ออกเอกสาร "คำที่มักเขียนผิดเสมอ" แก่ผู้เข้ารับการอบรม เพื่อเป็นประโยชน์ในการเขียนหนังสือไทย

การสอนเรื่องความข้าพเจ้าถือหลักตามแนวของหลวง สำเร็จ วรรณกิจ รวบรวมคำ พังเพย ภาษิต สำนวน คำกลอน หลักในการเขียนเรื่องความมาให้ผู้เข้าอบรม ผูกหัดให้เขียน บ้างตามโอกาสและชี้แจงข้อบกพร่องต่าง ๆ อ่านเรื่องความที่ดีจากที่ได้ค้นคว้ามา จากตัวอย่างที่ผู้เข้า อบรมส่งมาให้ตรวจ เพื่อให้ผู้เข้าอบรมเห็นแนวทางในการเขียนเรื่องความ เรื่องความเป็นวิชา สำคัญ การสอบคัดเลือกเข้ารับราชการหรือเข้าเรียนต่อ ข้อสอบภาษาไทยมักจะเป็นเรื่องความเสมอ นักเรียนส่วนมากเขียนเรื่องความไม่เป็น เกิดความเบื่อหน่ายเพราะขาดการเอาใจใส่จากครู ขาด การฝึกฝนแล้วจะเขียนเรื่องความได้อย่างไร

ข้าพเจ้าเริ่มรักวิชาเรื่องความ ซึ่งเคยคิดว่าเป็นวิชาที่น่าเบื่อเหมือนยาขม แต่ก็เป็น ยาขมที่มีประโยชน์ในการบำบัดโรคภัย ดังคำพังเพยที่ว่า "หวานเป็นลมขมเป็นยา" ถ้าเปรียบ ข้าพเจ้าเป็นชายหนุ่ม ถูกผู้ใหญ่บังคับให้แต่งงานกับหญิงสาวซึ่งข้าพเจ้าไม่รัก เพราะเธอไม่มีอะไร ให้น่ารัก ข้าพเจ้าต้องจำใจแต่งงานแบบ "คลุมถุงชน" หรือ "ข่มเขาคอซิ่นให้กินหญ้า" ภายหลังการแต่งงานไม่นานนัก ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการรยาของข้าพเจ้านั้นดี เรียบร้อย อ่อนหวาน ละมุน ละไมน่ารักมาก สมเป็นศรีภรรยา ภรรยาของข้าพเจ้าคือใคร เจ้าหล่อน คือ "เรื่องความ" ใจละครับ

ข้าพเจ้าขอสารภาพว่า ข้าพเจ้ารักเธอ รักด้วยใจจริง ภายนอกจะไม่งามแต่เมื่อดูให้ ชั่งแล้วงามหาที่เปรียบมิได้ ดังคำโคลงบทหนึ่งของศรีปราชญ์ กวีเอกสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ว่า "คำแต่นอกในแล้ว ผ่องเนียนพคุณ" หรือ ภาษิตที่ว่า "เห็นขนุนหนามหนาไม่น่ากิน แต่ รสกลั่นภายในชื่นใจจริง"

ข้าพเจ้ารักวิชาเรื่องความ อยากสอนอยากเขียน ท่านละพร้อมที่จะเขียนเรื่องความ ลักเรื่องใหม่? นี่คือผลที่ข้าพเจ้าได้สอนเรื่องความในการ อ.ศ.ร. ชุดภาษาไทยปี ๒๕๐๖ ณ วิทยาลัย ครูเทพสตรี △

ข้อความในหน้าบล็อกเขามา บางเรื่องก็ทรงคุณค่า บางเรื่องก็ย่อเสียบ้าง บางเรื่องก็ตัดออกหน่อยแล้วต่อนิตตามใจผม เรื่องต่างๆ นี้ไม่บอกว่าเอามาจากไหนเพราะไม่อยากจะบอก อีกอย่างหนึ่งผมตั้งใจจะให้มีความรู้ไปจนกว่าจะถึงยุคทอง คุณคงว่าผมนี้ช่างเอาแต่ใจเสียจริง แต่ก็นั่นแหละครับผมก็มีเหตุผลมากกว่าหนึ่งอย่างที่แย้ง

เรื่องแรกเป็นเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้ชายควรปฏิบัติต่อผู้หญิง (คิดว่าคงรวมทั้งกระเทยที่เราไม่รู้ว่าเป็นกระเทย—ผู้ลอก) ข้อนี้ต้องเข้าใจเสียก่อน ผู้ชายในที่นี้หมายถึงชายหนุ่ม ผู้หญิงก็เป็นผู้หญิงสาว เอาละอ่านทีละข้อ

๑. จะช่วยผู้หญิงควรจะให้พอดี อย่าให้มากเกินไปเดี๋ยวประโยชน์จะออกจากปากผู้หญิง.....

“เราลอกใช้แถมยังได้”

“เราทำทำหยังๆ ไว้แถมจะได้พลีสมรามาขึ้น”

“ดูซิ...แกเอาใจเราทุกอย่าง ไม่รู้จะหวังอะไร แต่อย่าเลย.....”

๒. บางครั้งควรยอมให้ผู้หญิงเป็นใหญ่บ้าง แต่อย่าบ่อยนักเดี๋ยวจะเคยตัว

๓. จงไว้ทำวางที อย่าผลีผลามสนิทกับผู้หญิงเร็วเกินไปนัก ถ้าเป็นกันเองมากไปในเวลาอันรวดเร็ว ท่านอาจจะถูกมองในแง่ไม่สู้ดี คำพูดของท่านอาจจะไม่เป็นที่เชื่อดื้อ

๔. แต่งตัวให้ประณีตเรียบร้อย เสื้อที่ลูกกระดุมหลุด กางเกงตะเข็บแยะ รองเท้าที่ลิ่มขัดจะทำให้บุคลิกภาพของท่านเสียไปมิใช่น้อย

๕. พยายามเป็นคนมีความจำดี พูดยอะไรแล้วอย่าลืมถ้าหากถูกจับได้ก็ยืนยันคำพูดครั้งแรกถูกเสมอ

๖. จงเป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีของผู้หญิง

๗. จงทำตัวไม่ให้น่าเบื่อของผู้หญิง ว่ากันว่า “ผู้หญิงจะเบื่ออะไรได้ง่ายที่สุด แต่ไม่

ลืมเลยทีเดียว สิ่งที่ดีที่สุดอาจจะกลายเป็นสิ่งที่รักที่สุดเมื่อกลับไปดูอีกครั้ง” จึงมีพฤติกรรม
 จงใจเสมอ

๘. เลี่ยงผู้หญิงที่เป็นตัวแทนโฆษณาสินค้าเคลื่อนที่

๙. จงแสดงความหนักแน่นเมื่อถูกยั่วหรือลอง

๑๐. ผู้หญิงนี้จะจนทุกคน บางคนจนมากจนน้อย อย่าตัดสินใจอะไรเร็วนัก เดี่ยว
 จะนั่งเสียตายภายหลัง

๑๑. อย่าทำตัวให้ผู้หญิงระแวงได้ เพราะผู้หญิงขี้ระแวงที่สุด ทำอะไรต้องใช้ความ
 ระมัดระวังให้มาก

๑๒. จงชมลักษณะเด่นของผู้หญิงที่ท่านคุยด้วย ข้อสำคัญที่สุดอย่าเอ่ยถึงปมด้อยของเธอ
 เป็นอันขาด

๑๓. จงเป็นผู้นำที่ดี

๑๔. จงรู้ว่าผู้หญิงนี้จะเข้าใจยาก บางครั้งเธอก็ไม่เข้าใจตัวเอง ปากพูดอย่างหนึ่ง แต่
 การกระทำเป็นอีกแบบหนึ่ง

พอกันทีละ

สวัสดิ์จันทน์กว่าจะพบกันอีก

ชิปซี

พี่รักนุช

โดย.....วรวิทย์

พี่รักนุชสุดห้ามปรามดวงจิต

พี่รักนุชสุดคิดจิตกระสันต์

พี่รักนุชสุดรำคำจ่านรรจ์

พี่รักนุชสุดสรรร่าพันความ

จะสรรคำใดใดที่ไพเราะ

จะสรรคำใดเหมาะเป็นคำถาม

จะสรรคำใดทนอพนอราม

จะสรรคำใดถามเจ้าทรมวย

ให้น้องตอบตัวพี่จากจิต

ให้น้องตอบสักนิตหายสงสัย

ให้น้องตอบตัวพี่ให้ชื่นใจ

ให้น้องตอบจากททัยว่ารักเรียม

รอยแผลเป็นบนหลังมือขวา

ปาฟจัน โสภณ

“..... เจ้าคนลูกชกมีคชยุปราคาเข้าแหง ทั้ง ๆ ที่กำลังจุนงจึงยกมือขวาขึ้นรับ ปลาย
มดปาดหลังมือข้าพเจ้าเป็นแผลเว่อ.....”

ในสมัยหนึ่งนั้นข้าพเจ้ามีงานอดิเรกที่โปรดปรานเป็นอย่างยิ่ง คือการล่านก อาศัยที่
ว่าพ่อเป็นมือบอนเก่า และเป็นนักสะสมบอนมาก่อน ดังนั้นในตู้บอนที่บ้านจึงมีบอนนานาชนิดตั้งเรียงราย
กันอยู่ตั้งแต่ วินเซสเตอร์สำหรับยิงช้างหรือกระทิง ลูกซองแฝด ลูกซองเดี่ยว ลูกกรด มาจนกระทั่ง
ปืนลม ยังขาดอยู่แต่ปืนครกและปืนใหญ่ เพราะนายทะเบียนท่านไม่ยอมให้มี ประกาศนียบัตร
ในความเป็นมือบอนของพ่อก็คือ เขากวาง เขาละมั่ง เขากะทิงและวัวแดง แขนวเรียงรายอยู่บน
ฝาตั้งแต่ในห้องรับแขกห้องนอน จนกระทั่งในครัวตกลมาถึงในสมัยข้าพเจ้าเริ่มเป็นหนุ่มแน่น เจ้า
กะทิงและกวางก็ล้มหายตายจากไปหมดแล้ว ยังเหลืออยู่ก็แต่นกทั้งหลายจะต้องมารับเคราะห์แทน
พ่อเป็นคนทีออกจะโปรดปรานข้าพเจ้าอยู่ ด้วยว่ามีอะไรหลายอย่างที่เหมือนพ่อ ตั้งแต่รูปร่าง
ท่าทางและที่สำคัญคือนิสัยจะคล้าย ๆ กันอยู่ พ่อจึงไม่เคยหวงแหนบอนเลยสำหรับข้าพเจ้า แต่ดักกับ
คนอื่นแล้วพ่อไม่เคยให้จับ พ่อข้าพเจ้าโตพอสมควรแล้วพ่อก็หัดให้ยิงปืน หัดให้รู้จักทำความสะอาด
บอนหลังจากที่ไ้ยิงแล้ว ในตอนหัดยิงครั้งแรก ๆ ก็ทดลองยิงเป้ากันก่อน พ่อพ่อเห็นว่าฝีมือใช้ได้พ่อ
ก็ให้ตามออกไปยิงนกตามป่าด้วย ข้าพเจ้าทำหน้าที่เป็นลูกมือคอยวิ่งเก็บนกที่ถูกยิงตกลงมา พ่อพ่อ
ชักเหน้อยก็ให้ข้าพเจ้ายิงแทน ครั้งแรกที่ยิงนกตกลงมาด้วยฝีมือตัวเองนั้นไม่มีอะไรที่จะทำให้อึดใจได้
เท่า ภาพนกที่ถูกยิงตกลงมาจากกิ่งไม้ นั้น ไม่มีภาพใดที่จะสวยงามและน่าตื่นตื่นเท่าเดียววัน
พ่อวางปืนเสียแล้วหันเข้าวัดเข้าวาแทนตามประสาของคนสูงอายุ

เมื่อข้าพเจ้าเข้ามาเรียนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ ครั้นโรงเรียนปิดภาคก็จะรีบกลับบ้าน
โดยไม่ให้เสียเวลาไปเลยแม้แต่วันเดียว พอมาถึงบ้านก็แบกบอนหอม ๆ อยู่ในป่าทั้ง ๆ ที่เพื่อน ๆ รุ่น
เดียวกันมันเที่ยวจับผู้หญิงกันอยู่ในเมืองอย่างสนุกสนาน เพราะไอ้หนุ่มที่ได้เข้ามาเรียนกรุงเทพฯ
นั้นมันหอมมัน ผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกันก็ให้เกรียวกราวไป ข้าพเจ้าเป็นนักเลงบอนอยู่หลายปี

จนซักจะมีฝีมือขึ้น และชำนาญลู่ทางตีเข้าก็ออกตระเวนล่าในบริเวณกว้างขวางออกไปทุกที การเลือกทำเลยิงนกจำเป็นจะต้องคำนึงถึงฤดูกาลด้วย เช่น หน้าฝนเหมาะสำหรับออกไปยิงนกตามท้องนา เพราะในตอนนั้นท้องทุ่งนาและห้วยหนองมีน้ำเต็มแจ้ง พวกนกน้ำ เช่น พวกเป็ดน้ำ เป็ดผี กาน้ำ และนกยาง ชุกชุมมาก แต่การยิงนกพวกนี้ออกจะลำบาก เพราะเป็นทุ่งโล่งนกมันเห็นคนได้แต่ไกล และไม่ยอมให้เข้าใกล้ตัวมัน ดังนั้นจึงต้องใช้ปืนซึ่งมีรัศมีการยิงไกลแม่นยำ เช่น ลูกกรด หรือลูกซอง ข้อลำบากอีกอย่างในน้ำมีปลิงชุกชุม ข้าพเจ้าเป็นคนกลัวปลิงไม่น้อยกว่ากลัว จึงจำเป็นต้องมีเพื่อนหรือเด็กไปด้วย ให้คอยเก็บนกเมื่อถูกยิงตกไปในน้ำ พอตอนต้นฤดูหนาวหรือตอนหน้าเกี่ยวข้าวทำเลที่จะไปตกยิงนกก็คือ บ่าละเมาะชายทุ่ง ในตอนนั้นพวกนกพวกนี้จะอ้วนเป็นมันย่อง และประกอบกับเป็นฤดูผลัดขนของมัน มันจะบินไม่ได้ นกพวกที่ชอบออกมากินข้าวตามชายทุ่ง ถ้าหากนั่งชุ่มอยู่เฉย ๆ ก็จะมีโอกาสยิงมันได้ง่าย ๆ นกพวกนี้หุนค่าลูกปืนและค่าเหนื่อยที่สุด เพราะเนื้อมันและกระดูกกรอบ ไม่ว่าจะเอามาแกง หรือทอดกระเทียมพริกไทยอร่อยไปเสียทั้งนั้น พอเข้าต้นฤดูร้อนลูกไม้ในป่าจะเริ่มสุกชุกชุม เช่น ลูกไทร ลูกหว้า และลูกเลียม นกป่าจะออกมาออกันเกาะกินเป็นฝูง ๆ ตลอดทั้งวัน ตั้งแต่เช้าตรู่จนกระทั่งเย็นเย็น นกป่าพวกนี้ก็ได้แก่กนเขาเปล้า หรือนกเขาเขียว นกกลิ้ง นกกาเหว่า เป็นต้น บินที่ใช้ยิงก็ใช้ปืนลม เพราะเสียงเงียบดีนกกไม่ตื่น ถ้าหากนกใหญ่มา เช่น พวกกาเหว่า หรือบางทีอาจจะโชคดีเจอเอานกเงือกเข้า ก็จำเป็นจะต้องใช้ปืนลูกกรด แม็กนัมยิงสลับ พอใช้ปืนลูกกรดยิงเข้าที่ไร ฝูงนกจะตกใจเสียงบินบินแตกฮือ หายเงียบไปพักหนึ่ง สักครู่ก็จะพากันกลับมาเหยียงใหม่ ยิงนกแบบนี้เพลินนักหนาบางคราวทำเอาถึงล้มกินข้าวกลางวัน แต่ต้องมีเด็กตามไปด้วยสักคนเพื่อคอยยกลานเก็บ นกที่ถูกยิงตกลงมาถ้าหากไม่ใช่หน้าลูกไม้ในป่ารกเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่ชอบเข้ามายิงนกในป่า เพราะตามป่าใหญ่ต้นไม้สูงมาก นกเกาะยอดไม้เกินความระยະความแม่นยำของปืนยิงมันได้ลำบาก และที่สำคัญก็คือในป่าเป็นที่อับลม ตอนกลางวันอากาศจะร้อนอบอ้าว ข้าพเจ้า..... ..ชอบยิงนกตามชายทุ่งมากกว่าเพราะอากาศดี และนกชุกชุมเสียแต่ว่า ตามป่าเฉพาะชายคลองหรือชายทุ่งซึ่งมีต้นหญ้าต้นไม้เล็ก ๆ ขึ้นหนาแน่น และมีน้ำท่วมถึงมักจะมึງจางชุกชุม ข้าพเจ้าเคยพบมันว่ายน้ำชูคอแหวกไปตามกอหญ้าบ่อย ๆ บางตัวมีขนาดยาวเกือบสามวาจึงออกจะคร้าม ๆ อยู่ เวลาไปยิงนกต้องเอาเพื่อนไปด้วยเมื่อพลาดพลั้งยังงี้ ถูกมันรัดเข้าเจ้าเพื่อนที่ไปด้วยจะได้ช่วยกันแก้ไขหรือช่วยแบกกลับบ้านได้ เมื่อมีเพื่อนมาด้วยข้าพเจ้ามักจะ

เอาปืนมา ๒ กระบอก เป็นปืนลมเสียกระบอกหนึ่ง และลูกกรดอีกกระบอกหนึ่ง ปืนลมเอาไว้งินก
เบ็ดเตล็ดตัวเล็กตัวน้อยตามรายทาง ส่วนปืนลูกกรดเอาไว้งินกสำคัญที่มีนํ้าค้ำกับลูกปืนน้อย
ข้าพเจ้าเป็นคนยังมีนํ้าเสียเองทั้ง ๒ กระบอก เพื่อนที่ไปด้วยก็อยู่ในฐานะคนแบกปืนและเก็บนกเท่านั้น
เมื่อทานยังไม่ค่อยได้ คราวนี้จะยังมีนํ้าจะไม่เลือกว่าตัวอะไร กระรอก กระดิก หรือแม้แต่เหยี่ยว
ชอบเกาะกิ่งไม้ผึ่งแดดอยู่ก็ยิงทั้งนั้น - เมื่อยิงมาได้แล้วก็ไม่ได้กินไม่ได้ทำอะไรหรอกครับ เอาแจก
เด็กไปคนละตัวสองตัว ถ้าเป็นนกที่มีสีสันสวยงามหน่อยก็เอาสตัฟฟ์เก็บไว้ดูเล่น

เมื่อเบื่อบรรยากาศเก่า ๆ นึก ก็ย้ายที่ออกไปยิงตามทะเลบ้าง เมื่อมีเรือเพื่อนออกไป
จับปลาที่อาศัยเขาไปยิงนกนางนวลที่ชายเกาะคอยกินเศษปลาตัวเล็ก ๆ ที่เขาสลัดทิ้งจากอวน อ้ายนก
พวกนี้ไม่ค่อยหนีคน ชรอยคงจะไม่ค่อยมีใครดูหรือออกไปเที่ยวโดยยังมีนํ้าถึงกลางทะเลเช่นนี้ ถึงมีนํ้า
ไม่ค่อยหนีคนก็เถอะ แต่ทว่ายิ่งยากเป็นบ้าเป็นหลัง เพราะมันเกาะหลักโป๊ะซึ่งโยกโอนเอนตาม
กำลังคลื่นและลมประกอบกับคนยิงบนเรือ ซึ่งต้องยืนโยกโอนเอนไม่แพ้หลักโป๊ะ เพราะความโคลง
ของเรืออยู่แล้วถ้าหากยิงถูกก็จัดว่าฝีมือไม่ใช่ย่อย หรือไม่อีกที่หนึ่งก็พลุกเท่านั้นเอง บางทีก็ให้
เพื่อนเล่นเรือเลยไปส่งทั้งไว้บนเกาะทะเลลุ เวลาจับปลาเสร็จก็กลับมารับ บนเกาะทะเลลุ มีนํ้าลำพู
หรือ นกทะเลลมพู ชุกชุม อันว่านกประเภทนี้ เป็นนกอยู่ในตระกูลนกเขาปลานั่นแหละ ผิดกัน
แต่ว่า มันมีสีขาวยาวตัว เท้า ปาก และตามันมีสีชมพู สวยงามมาก นกลำพูมันจะอยู่แต่บนเกาะ
เท่านั้น บนบกไม่เคยปรากฏว่ามีอยู่เลย นอกจากนั้นแล้วก็มีพวกนกคางคาวแม่ไก่ หรือบางที่เรา
เรียกกันว่าคางคาวหน้าหมาคิดว่าหน้ามันเหมือนหมาอยู่มาก นกพวกนี้ชอบเกาะห้อยหัวอยู่บนต้นไม้
ใบหนาตามชะงอกผาบนเกาะ นกชนิดนี้บรรดาคนสุหรานิยมเอาเลือกมากินกับเหล้าบอกว่าเป็นยอด
กำลังดีนัก ส่วนเนื้อใช้แกงรสชาติก็เข้าที่ดีเหมือนกัน เสียแต่ว่าตัวมันออกจะมีกลิ่นแรงอยู่สักหน่อย
ถ้าหากใครฆ่าและไม่เป็นก็มีหวังกินไม่ลงต้องเททิ้งทั้งหมด เป็นลาภปากของหมาต่อไป เอาละครับ
พูดมานานยังไม่เข้าเรื่องเลย เห็นจะต้องวกเข้าเรื่องกันเสียที่.....

เช้าวันนั้นดูเหมือนว่า จะเป็นในราว ๆ เดือนธันวาคม ของหลายปีมาแล้ว เมื่อ
โรงเรียนหยุดเทอมจะอยู่นิ่งเฉยโดยไม่ทำงานก็ดูกระไรอยู่ ก็กะโปรแกรมจะออกไปยิงนกเช่นเคย
แต่วันนั้นแปลกนักหนาจะหาเพื่อนผู้ชายร่วมทางไปด้วยสักคนก็หาไม่ได้เอาเลยที่เดียว ครั้นจะชวน
เพื่อนผู้หญิงไปเที่ยวเข้าป่าเข้ารกก็ดูไม่เข้าที่ ลืมบอกไปว่าตอนนั้นก็ซักจะมีฟงแฟนกะเขาเข้ามั่งแล้ว

เหมือนกัน แต่มันจะยากอะไร เคยบุกเดี่ยวมานานักต่อนักแล้ว แล้วมันเรื่องอะไรคราวนี้จะไปคนเดียวไม่ได้ละ ครั้นตกลงใจแล้วก็หยิบปืนมาตรวจดูความเรียบร้อย คราวนี้ตั้งใจจะเข้าป่าใหญ่ก็ต้องเอาปืนลูกกรดไป เตรียมกระสุนปืน และอาหารกลางวันไว้ไปกินในระหว่างทางด้วย อาหารกลางวันคือ ข้าวหลามสองกระบอก กล้วยน้ำว้า ๓ ลูก และน้ำอึกกระตึกหนึ่ง พอสายหน้อยก็ออกเดินทางพอดีมาเจอเจ้าแวนเพื่อนเก่าซบรดลากซุงผ่านมาถามดูได้ความว่าจะไปลากไม้ที่เขาายคา ตกลงขอพลอยไปด้วย เพราะตั้งใจจะไปทางนั้นอยู่แล้วพอรดแล่นเลยวัดยายคามน้อยพันเขตไร่หมดเขตคนจอบจามาแล้วข้าพเจ้าก็ลงรถแยกกับเจ้าแวนทันที เดินตัดเข้าทางเกวียนซึ่งมีป่าไม้ชนิดกรมทง ๒ ข้างกะว่าจะเดินทางยังไปเรื่อย ๆ พอเที่ยงก็จะแวะกินอาหารกลางวันที่น้ำตกเขาท่าจตุ อาบน้ำตก และนอนเล่นเสียสักพักแล้วตอนบ่ายจึงจะเดินวกลงมาทางขวาตลิ่ง ทะลุออกบ้านแลง เพื่อขึ้นรถกลับบ้านที่จุดนี้ แต่วันนี้ไม่ทราบว่าเป็นอะไร นักช่างหาทำยากเสียจริง ๆ เดินมาร่วมสองชั่วโมงกว่าแล้วเพียงยิงนกได้เพียงสามตัว เป็นนกปรอทหงอนเสียสองตัว นกแซงแซวหางบ่วงอีกตัวหนึ่ง นกชนิดที่กว่านี้ยังไม่เจอเลย เดินมาจนเกือบจะถึงน้ำตกอยู่แล้วได้ยินผู้ชายคุยกันเสียงจิงมัม ๆ แต่ยังไม่เห็นตัว เพราะเป็นทางโค้ง พอข้ามเข้าเสียวโค้ง ออกมาแล้วก็เห็นชายสองคนกำลังนั่งกินข้าวกันอยู่ เมื่อข้าพเจ้าเดินเข้ามาใกล้เขาหยุดเบี่ยงซ้าย และเงยหน้าขึ้นมอง เมื่อได้เห็นหน้าตาเขาแล้วข้าพเจ้าก็พอจะเดาออกว่าหมอกคงจะเป็นชาวอีสานทั้งคู่ เจ้าคนหนึ่งดูท่าว่าจะเป็นผู้ หน้าตาปรูพรุนไปหมด เพราะออกผัดตาด ตาข้างหนึ่งบอดดวงเห็นจะเป็นเพราะพิษผัดตาดเช่นเดียวกัน อีกคนหนึ่งดูท่าจะเป็นลูก อายุอานามก็คงจะราว ๑๕-๑๖ ปี รูปร่างลำสันเป็นมะขามข้อเดียว เมื่อเหลือบมองห่อข้าวที่เขา นั่งเบียดกันอย่างเอร็ดอร่อยนั้น ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกสงสารและสะเทือนใจอย่างรุนแรง ข้างห่อใหญ่ที่เขาเริ่มจะลงมือกินกันนั้น มีกับข้าวเพียงปลาหม้ออย่างตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง กับกะบหรือปลาร้าก้อนเล็ก ๆ อีกก้อนหนึ่งเท่านั้น ข้าพเจ้าเพิ่งจะเห็นความแร้นแค้นอนาถาของเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริงวันนั้นเอง ด้วยเหตุแห่งความสงสารนี้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกที่จะคุยกับเขาสักครู่ ข้าพเจ้าถามเขาขึ้นก่อนว่า "ไปไหนกันมารี ?" "ผมมาหางานทำ ขรับ" เจ้าคนพ่อเงยหน้าขึ้นตอบ "บ้านเดิมอยู่ที่ไหนละ" "ศรีษะเกต ขรับ" "แล้วทำไมมาหางานทำไกลบ้านเล่า?" สองพ่อลูกก็คุยให้ข้าพเจ้าฟังว่า พอพ้นหน้านาแล้วก็ทางานทำยาก ด้วยว่าหน้าแล้งเพาะปลูกอะไรไม่ได้เลย เห็นพรรคพวกเขามาเล่าให้ฟังว่าที่นหางานทำง่าย ก็รวบรวมเงินพอเป็นค่ารถแล้วเดินทางมาจนถึงที่นี่เพื่อมารับจ้างตามโรงไม้ ตามไร่มันสำปะหลังและงานกรรมกรทุกประเภท เมื่อถึงหน้าท่านั้นก็พากัน

กลับไปทำนาตามเดิม ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นอกเห็นใจในความแร้นแค้น และความทุกข์ยากเป็นอย่างยิ่ง
 แต่ทำไมอาจจะให้ความช่วยเหลืออย่างไรได้ เพราะตัวเอง ก็พึ่งตัวเองไม่ได้อยู่แล้ว ข้าพเจ้ายื่นข้าว
 หลามให้เขากระบอกหนึ่ง เจ้าคนลูกย่นมือออกมารับ ถึงแม้จะไม่มีคำขอบคุณหลุดออกมาจากปาก
 เลยกก็ตาม แต่ทว่าแววตาของเขาแสดงความดีใจและขอบคุณเป็นล้นพ้น ก่อนที่ข้าพเจ้าจะจากเขามา
 ข้าพเจ้าก็ได้ย่นนกกสามตัวที่ยังได้ให้เขาไปเพื่อที่จะได้เป็นอาหารมือเย็น เมื่อเดินพ้นจากสองพ่อลูก
 นั้นแล้ว ความรู้สึกสะเทือนใจยังฝังอยู่ในสำนึกของข้าพเจ้าตลอดมา ครั้นเดินมาได้สักครู่ได้ยิน
 เสียงนกกกระปูดร้องอยู่ใกล้ ๆ ในป่าข้างทางเกวียน ข้าพเจ้าหยุดเดินทันทีที่ตาสอดสายหาดันเสียง
 นกกกระปูดก็กระปูดเอะอะ วันนั้นยังมีตะเพราห่านกอนยังไม่ค่อยได้ หันโค่นเองเจ้านกเคราะห์
 ร้ายตัวนั้นก็โผล่ออกมาจากซุ่มไม้ที่หน้าทับ มันอยู่ในระยะใกล้ข้าพเจ้านแทบไม่ต้องเล็งปืน ข้าพเจ้า
 ค่อย ๆ หนึ่งย่อง ๆ ลงยกปืนขึ้นประทับ ปลดเซฟ กลั่นลมหายใจเตรียมพร้อมจะลั่นไก แต่หันโค่นเอง
 เจ้านกตัวนั้นก็โฉบบินพรวดพราดขึ้นไปจากพื้นดินอย่างตกใจ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคนวิ่งอยู่ข้างหลัง
 พอเหลียวไปมอง..... เข้าไปเสียแล้ว ไอ้หน้าปรุนั่นเองเงือไม้ชิ้นสุดลำ มันชะงักนิดหนึ่งแล้วหวด
 ลงมาทันที ข้าพเจ้าเบี่ยงตัวหลบปลายไม้จึงกระแทกท้ายทอยข้าพเจ้าไปเพียงถาก ๆ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม
 มันก็มีพิษสงทำให้ข้าพเจ้ามีนงงและตาพร่าไปหมดแต่พอจะรู้ว่าบินตกไปจากมือ เจ้าคนลูกก็ชักมีด
 ชูยปราดเข้าแทง ทั้ง ๆ ที่กำลังงุนงงจึงยกมือขวาขึ้นรับ ปลายมีดบาดหลังมือข้าพเจ้าเป็นแผลเว่อแต่
 ต้องรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะอายสองคนแทนที่มันจะฆ่าข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเสียหลัก
 อ้ายคนพ่อกลับจุดมือลูกชายวิ่งเข้าป่าเข้ารกหายเงียบไป ข้าพเจ้างุนงงเพราะพิษบาดแผลที่ถูกตี และ
 งุนงงในพฤติกรรมของชาวอีสานสองพ่อลูก เหตุใดจิตใจมนุษย์จึงโหดร้ายป่าเถื่อนถึงเพียงนี้ มันทำ
 ข้าพเจ้าได้โดยที่ข้าพเจ้าเพิ่งหยาบยื่นความเมตตาให้แก่มันเพียงชั่วครู่ที่ผ่านมานี่เอง แต่ทว่ามันก็มี
 มโนธรรมและหัวใจเป็นมนุษย์อยู่บ้าง เพราะความอดอยากเหมือนหมาที่หิวโซอาจจะมีเหตุผลเหนือ
 คุณธรรมข้อใด แต่มันก็ยังละอายต่อบาปอยู่บ้างสังเกตได้ในตอนที่มันชะงักมือในตอนที่จะตี กับตอน
 ที่มันจุดมือลูกออกวิ่งหนี ไม่ใช่เพราะมันขี้ลาดเพราะโอกาสตอนนั้นมันเป็นของมันอยู่เต็มประตู
 วันนั้นข้าพเจ้ากลับบ้านพร้อมกับบาดแผลบนหลังมือขวา ซึ่งต้องเย็บถึงสี่เข็ม และมัน
 ยังคงเป็นรอยจารึกติดตราอยู่จนเดี๋ยวนี้ ทุกครั้งเมื่อข้าพเจ้าเหลือบมองเห็นแผลเป็นนี้คราใดก็อดจะ
 นึกถึงชาวอีสานสองพ่อลูกนั้นไม่ได้ △

เห่.....

ปางเสด็จทางธรรมา	ลงนาวางามเจดีย์	
เรือหลากมากมายครัน	ล้นต่างกันทุกลำไป	(เห่...)
เรือบดงดงมายิ่ง	เสียดลิ่งหลบเรือไฟ	
เรือตะแวงเข้าไ้	ใกล้เรือโปงแล่นโคลงเคลง	(เห่...)
ลำหนึ่งงามผ่องผุด	หัวท้ายกุดเรือชุดเอง	
เรือมาควาดอลเวง	เสียงโฉ่งเง่งกระทบพาย	(เห่...)
เรือสำปั้นสนม่อต้อ	แล่นชนตอวิตแทบตา	
ท้องทะเลผูกมากมาย	รีบผันผายไม่ทันยา	(เห่...)
ครันเครงร้องเพลงขรม	เราชื่นรมย์ชื่นชมปลา	
กระดิว่ายรีมา	เห็นสวิงคำตั้งไป	(เห่...)
แข่งแข่งขันกันยัก	จนเงียงหักซัดอ่อนใจ	
ปลาเพี้ยเลียตะไคร้	ช่อนขวักไขว่นำดูชม	(เห่...)
ปลาค้าวเหม็นคาวแท้	ปลากระแห่นงามสม	
ปลาคุกคลุกในตม	อยากลงมกลักกุมภีร์	(เห่...)
โลมามาแต่ชื้อ	ตัวนั้นหรือไม่เห็นมี	
นวลจันทร์นั้นนวลดี	เจ้าสมศรียึ่งนวลจันทร์	(เห่...)
ทางไ้ว้ายแหวกว้าย	ทางนะคล้ายแต่ไม่ขึ้น	
นงรามงามกว่ามัน	สักพันเท่าเจ้าตาครู	(เห่...)
ปลาไหลตัวยาวยัด	ว้ายปรูดปรืดแล้วลจรู	
แก้มช้ำ ช้ำน้ำดู	แก้มพริ้วยังชวนเซย	(เห่...)
เรือยเรือมาเรียงเรียง	นกบินเฉียงไปไหนเอ่ย	
ร้อนจะกระไรเลย	เพราะไม่เคยจะเซยนาง	(เห่...)

ล้างชวย

เผ่าพงษ์ สมนิล

“ — — — ซ็อลอตเตอรี ๆ โโชคเหมาะเคราะห์ดี ได้เป็นเศรษฐีเมืองไทย — — — ”

เสียงเพลงน้ลอยออกมาจากวิทยุ ๕ หลอดของผู้ใหญ่เกลี้ยงแห่งบ้านคลองปลากด ซึ่งลูกบ้านท้ายย่าน และหัวคู้งน้านันรู้จักแต่ในฐานะเจ้ามือ “ หวยเดือน ” ฤๅไค้ตลับเฉพาะของพวกเขา คือ “ ไตติน ” และหากเมื่อถึงวันใด ที่วันที่ในปฏิทินข้างฝามีเลข ๐ และเลข ๕ พ่วงท้ายแล้วละก็ วันนั้นแหละ ประดาแฟน ๆ ตาเกลี้ยงก็จะหลังไหลเข้ามาออกัน้อยู่เต็มลานบ้านของแกไปหมด เพื่อเงี้ยสึดฟังว่า เมื่อไหร่หนอคณะกรรมการในวิทยุจะประกาศออกมาว่า “ ประธานกรรมการ ” จะจับสลากสีแดง ได้เสียที่ ซึ่งหมายถึงรางวัลที่ ๑ จะออกมาเป็นเลขหกตัว ให้พวกเขาได้ชื่นชมฤๅอกตรมหน้านิ้ว ไปตาม ๆ กัน ฤๅมิฉะนั้นจะฟังเลขท้าย ๒ ตัวหมุน ๑ ครั้งที่จะออกหลังเพื่อนสุด อันว่าเลขหกตัว ของรางวัลที่หนึ่งนั้น ประดา “ นักเลงแทงหวย ” ทั้งหลายเขาตั้งใจฟังเลขทั้งหกตัวเสียเมื่อไหร่ โนนแกไปฟังเอาเลข ๓ ตัวข้างท้ายโน้นว่าจะไปโดนตรงเอกกับเลขที่มีอยู่ในเศษกระดาษสีชาวลำชัน เล็ก ๆ ที่แกกำไว้ในมือฤๅขอตัวไชยพกดผ้าหรือเปล่า

ในงวดหนึ่ง ๆ มีระยะยาวนานถึงห้าวันนั้น จะมีโชคดีโดน ๓ ตัวฤๅ ๒ ตัวน้อยนัก จะมีบ้างบางรายที่อาจฝันดี คิดได้ตามลือก ฤๅดันดันไปชูตรีตเอกกับหลวงตาหลวงปู่ซึ่งไม่รู้ชื่อไหน อีไหนที่วัดโน้น พวกนี้เมื่อถูกเข้าแล้วเป็นวังปล่านเนื้อตัวเดินไปหมด ไอ้ที่ไปขอหลวงพ่อมาหยก ๆ เมื่อวันก่อนหน้าหวยจะออกครั้นมาถูกเข้าบางคนก็ลืมนุ่ดไปเลย อดศักดาเดชะว่าตัวตนเอง คิดเอา ตามลางที่จ้งจกตักแก งูเขียวเขี้ยววงอ มาแสดงอาการต่างๆ ให้เห็น ฤๅมิฉะนั้นก็ดูเอาที่ดอกของ ต้นไต้เขียนแม้กระทั่งนกขราดลงกระบาล ตาแกคิดเอาเป็นตัวเลขไปซื้อถูกเข้าดั่งกล่าว พวกที่ไม่ถูก ออย่าหวังเลยที่จะมีเสียง หน้าดำคร่ำเครียดไปตาม ๆ กันพาลตีลือกตีเต้าดำผัวดำเมียเอ็ดอั้งไปทั้งบ้าน ยังมีอีกพวกหนึ่งคือพวกที่ไม่ถูกกับเขาเหมือนกันแต่ยังมีเสียงตีคือพวกที่แปลความฝัน แปลลางที่ตัว

เห็นก่อนหน้าหอยจะออก ได้อย่างถูกต้องตรงเผงกับหอยเลขท้ายที่ออกนั้นทีเดียว แต่ตอนหอยไม่
ออกคิดไม่ได้ พอหอยออกแล้วคราวนี้สิเป็นคุณโวว่าแผ่นของขำมันช่างตรงเสียจริงๆ

ก็แหละในประดาแฟน ๆ ของตาเกลี้ยงทั้งหลาย ยายจาดเฒ่าปากม้าปากปลาร้า
เป็นผู้หนึ่งละที่ไม่เคยขาดรายการนี้ เรียกได้ว่างวดไหนก็งวดนั้นละ ยายจาดจะต้องมาเป็นขาประจำ
แห่งหอยบ้านผู้ใหญ่เกลี้ยงทุกงวดไป ยายจาดนี้ว่าถึงโชคการพนันแล้วละก็ต้องนับว่าแก่เป็นที่หนึ่ง
เพราะบางทีแก่โดนเข้า ๒-๓ งวดซ้อน ๆ กันก็มี อย่างโรงวดไหนที่ไม่ได้ไปเป็นกอบเป็นกำก็ได้แค่
“ติด” หรือ “ตัวลอย” ซึ่งก็ได้บาทละสี่ห้าบาท พอต่อสู้ไปได้ พอพูดถึงความรู้ของยายจาด
แล้ว พิโรธเอ๋ย อายุอานามแก่ป้าเข้าไปครึ่งศตวรรษกับเศษอีกสิบกว่าปีแล้วนี่หรือ จะมีดีที่พวง
ท้าย เหมือนประดาคนรุ่นหลานทั้งหลาย ตัวหนังสือออกชอกชากแก่ก็ยังไม่กระดิกหูสักตัว แต่ได้พูด
ถึงตัวเลขแล้ว ใครอย่าไปหลอกตาแก่เล่นทีเดียว เพราะแก่รู้ตลอดตั้งแต่เลข ๑ ถึงเลข ๐ แต่เลข
ไทยที่คนรุ่นทวดของทวดประดิษฐ์ไว้ให้ใช้ ยายจาดแก่หารู้สักตัวไม่กลับสอดไปรู้เอาเลขอารบิก
ฤกษ์ฝรั่งโน้น เพราะค่าที่เคยจำเจออยู่แต่กับเลขหอย และเฒ่าเกลี้ยงก็ไม่เคยเขียนเลขไทยให้แก
เห็นเลยในคราวที่แก่ไปซื้อหอยแต่ละครั้ง บางคราวถึงคราชะตาชวยก็เล่นเอายายจาดต้องอดหมาก
ไปหลายมือ เพราะต้องเจียดเงินไว้เล่นหอย อยากเข้าก็เที่ยววังขอบ้านโน้นค้ำบ้านนี้ค้ำพอกแก่เปรี้ยว
ปากไปพลาจ

มาวันนี้ยายจาดโชคดีโดนสองตัวทางเลขท้ายรางวัลที่ ๑ กับเขาควย ๔ สลึง เจ้ามือ
จ่ายให้ตามกติกา ๑ ชั่ง หย่อน ๒ สลึงกึ่ง ยายจาดดีใจเป็นนักเป็นหนาได้รับเงินจากเฒ่าเกลี้ยงแล้ว
ก็รีบแฉกกลับเรือน ชุกเงินไว้ในกระป๋องสี่เหลี่ยมในตะกร้าหมากโกโรโกโสของแกอย่างระมัดระวัง
เพราะกลัวคนอื่นจะล่วงรู้ รุ่งเช้าแกมาเปิดดูแต่ไม่รู้ว่าเป็นเงินจำนวนนั้นหายไปไหนเสียแล้ว ตามใคร ๆ
ในบ้านก็ไม่มีใครรู้ใครเห็น ยายจาดเป็นเดียดเป็นคันนึ่งเทศนาเสียพักใหญ่ เห็นน้อยเข้าก็งดเอา
ตะบันหมากมาค้ำหมากกินเสียค้ำหนึ่ง ค้ำไปค้ำไปเคียวไปค้ำไปก็ไม่มีใครยอมรับ เห็นน้อยเข้าก็
หยุดไปเองแต่อารมณ์เสียยังคงค้างอยู่

เสียงยายไปเล่าเพื่อนคูหูร้องเรียกอยู่โหวก ๆ ริมรั้วหน้าเรือน ใต้อ่างกับอีด้าที่ได้ดูหน้า
กันขรม “จาดโว้ย จาด รั้วนี้” ยายไปล่ยืนชะเง้อชะเง้อแลเห็นผมสีดอกเลาของแกอยู่ปริ่ม ๆ รั้ว

แกไม่กล้าเข้ามาเพราะขยาดเขี้ยวไธดำ ด้วยมันเคยฝากรอยเขี้ยวไว้แถว ๆ ตะโพกของแกเมื่อสักสองเดือนก่อนโน้น

“ไปล้โว้ย. เอ็งเระะ เออ รอดเดียวข้าจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ” ยายจาดขานตอบ พลงพุงสังขารลงกระโตมารีบเพื่อนคู้หู ตวาดสมุนสี่ขาให้เจียบเสียงลง ยายไปล้พ้อขึ้นเรือนได้ไม่ทันตุตคุดังฝัน ก็เอ๋ยทักทายอรัมภบทด้วยเรื่องที่แกไม่เคยขาดปากไม่ว่าจะเข้ากลุ่มไหนบ้านใคร เรือนใครว่า “เออ จาด เขาว่าเองถูกศูนย์ศูนย์ บาทหนึ่งไม่ใช่หรือหว่า”

ยายจาดนึกว่าเพื่อนคงมายืมเงิน ก็จะออกปากปฏิเสธทันที แต่พอนึกถึงมิตรภาพอันมีมานมนานกาเลครั้งยังแกผ้าวิ่งโทง ๆ ด้วยกันมาก็ยังนึกลังเล เลยตอบแบ่งรับแบ่งสู้เสียบเคียงดูว่า เฒ่าไปล้ไปรู้ข่าวมาจริงเท็จแค่ไหน

“เออ ก็เอ็งรู้มาจากใครหว่า ไปล้”

“เฮ้ย เขาสื่อกันออกแซ่ดหมดว่ายายจาดถูกห่วย เพราะแกฝันดีกว่าคนอื่น แล้วงวดนี้ก็มีคนถูกคนเดียว” โดยยายไปล้เพื่อนรักใช้วาจาทางการทูต ทำเอายายจาดปอดคับอกเพราะแกชอบนักหนาในเรื่องของความเป็นหนึ่ง โดยเฉพาะหนึ่งในทางห่วยยิ่งเรื่องฝันแล้วละก็ยายจาดแกฝันได้ทุกคืน และตีความหมายได้เป็นตัวเลขตีเสียด้วย ยายจาดยิ้มแล้วพยักหน้ารับหงิก ๆ พลงว่า “เออ ข้าก็ถูกกับเขาบาทหนึ่งแต่ช่วยฉิบ....ไม่ว่าใครมันมายกเค้าเอาไปเสียเกลี้ยงเลย ถูกเหมือนไม่ถูก” ว่าแล้วก็ถอนใจเฮือกใหญ่

“ฉิบหายใครละหว่ามาลักไป เอ็งไม่รู้บ้างเลยหรือ” ยายไปล้ถาม

“ก็ไม่รู้ซี ข้าดึงได้นั่งกลุ่มใจอยู่นี้” ยายจาดตอบอย่างจุน ๆ

“เออนี้ข้าจะบอกอะไรให้” เฒ่าไปล้กระเดิบเข้ามาใกล้ยายจาดพลงกระซิบกระซาบ

“จาดเอ๊ย, ฝันและวะได้รวยกันใหญ่” เอ้อมมือมาตบที่หลังยายจาดเบา ๆ พลง

สาธยายต่อ “เมื่อวานนี้จุดหลานไอ้ทิดอ่วมมันกลับมาจากกรุงเก่า มันเล่าให้ข้าฟังว่ามีหลวงพ่อดึงค์หนึ่งเวทมนตร์ท่านชลงมาก มีคนไปอาบน้ำมนต์สะเดาะเคราะห์ทุกวันแล้วท่านให้หวยแม่นเหมือนตาเห็น งวดไหนงวดนั้นใครของท่านเป็นต้องถูกทุกงวด งวดเมื่อวานนี้จุดมันก็โดน ๓ ตัวกับเขา ๒ บาท ตักเข้าไปพันกว่า

ยายจาดตาลุกโพลงเขย่าเพื่อนละล่ำละลักน้ำมากแทบหกถามว่า “หา จริงหรือหา
ที่พูดนี้ ถ้าได้อย่างนี้ละรวยใหญ่เลย ทำอย่างไรซำถึงจะได้ไปของท่านได้มั่งละหือ หมูนุ้ยยังช่วย
อยู่ด้วย ซำอยากจะไปหาท่านเสียแล้วละซี เพื่อท่านจะโปรดให้ถูกหวย รดน้ำมูกน้ำมนต์ให้สิ้นชวย
เสีย”

“จะไปยากอะไร ก็ฟุ้งนี้นั่งรถไปลงกรุงเก่า แล้วลงเรือต่อเสียอีกบาทหนึ่ง บอกให้
เขาไปส่งก็ถึงที่ อัจฉมนบอกซำเรียบร้อย ซำจึงอยากมาชวนเอ็งไปด้วยกัน ปะเหมาะเคราะห์ดีได้
เป็นเศรษฐีบ้านคลองปลากดใครจะไปรู้” ยายไปล่อธิบายพลางหัวเราะชอบใจ ลงท้ายก็เอ่ยปากชวน
กันขึ้นอีกซึ่งยายจาดก็ตกปากรับคำเป็นอันดี นัดหมายกันวันรุ่งขึ้นจะออกเดินทางล่องไปกรุงเก่า ซึ่ง
สองเฒ่าก็ต่างวาดภาพไว้อย่างวิจิตรบรรจง ถึงความร่ำรวยของตนในอนาคต

บนรถไฟสายกรุงเทพ—พิษณุโลก วันนั้น ภายในโบกี้ชั้นสามซึ่งคนออกจะแน่น
สักหน่อย แต่สองเฒ่าไม่ต้องเดือดร้อนเพราะมีสุภาพบุรุษลุกให้แกลงมาตั้งแต่ขึ้นมาจากคลองปลากด
เฒ่าจาดตั้งต้นเต็นและแปลกใจเพราะตั้งแต่เกิดมาเห็นเดือนเห็นตะวันแกยังไม่เคยขึ้นรถไฟเลยสักครั้ง
ทั้ง ๆ ที่มันก็แล่นผ่านหน้าบ้านแกวันแล้ววันเล่า

ยายจาดเพลินชมท้องไร่ท้องนาสองข้างทางรถไฟไปได้ไม่กี่สถานี นึกเปรี้ยวปากขึ้นมา
ก็จัดแจงประจงจัดหมากพลูและเครื่องเคราต่าง ๆ อันมีอยู่ในตะกร้ามากที่แกนำติดตัวไปด้วยเยี่ยง
วิสัยคนแก่ทั้งหลายลงในตะบันอันคร่ำเครอะของแก พลางก็คุยเขำขึ้นมาขึ้นบนที่นั่ง เหมือนกับแกนั่ง
ที่ชานเรือนแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาดำลงไป ๆ ตาที่ฝ้าฟางก็เพ่งดูธรรมชาติที่มันวิ่งผ่านแกไปทั้งสองข้างทาง
โดยมิได้คำนึงว่าตะบันที่แกกำลังดำอยู่นั้น มันค่อย ๆ เคลื่อนออกมาทีละน้อย ๆ จนสุดขอบม้านั่งซึ่งมัน
โค้งลงไป ทันใดนั้นยายจาดก็เสียหลัก ถลาค้ำตะบันพรวดลงไปในกระบุงสิ่งของ ๆ ผู้โดยสารอื่น
ที่วางอยู่ตรงนั้น เล่นเอาคนข้างเคียงตกใจรีบพยุงแกขึ้นมาไว้ เพราะนึกว่าแกเป็นลมไปเสียแล้ว
ยายจาดตีหน้าเจื่อน แล้วก็ดำต่อไปอย่างระมัดระวัง ตะเนว่าเหล็กก็เอาซากกระทุ้งกันตะบันเพื่อให้
หมากพรวดขึ้นมา แต่เวรกรรมเหลือเกินพอหมากพรวดขึ้นมาก็ปลิวว่อนไปเสียตั้งครึ่ง เพราะมัน
เป็นพลูนาบซำปูนก็แห้งหมากค้ำนั้นเลยร่วน ยายจาดรีบไขว่คว้าตะครุบหมากที่หกเป็นพัลวันมิโย่ที่
ใครต่อใครเขาจะจ้องมองกันสลอนไปหมด แต่ก็บ่ช่วยการคงเก็บได้สองสามชิ้นเท่านั้น

“เฮ้อ จะกินหมากสักคำก็แทบตาย” ยายจาดรำพึงรำพันพลางถอนใจใหญ่

พอหมากเข้าปาก คนโดยสาร์ก็เริ่มแน่นขึ้นเพราะผ่านมามากหลายสถาน ยายจาดชัก
เริ่มร้อนและรู้สึกวิงเวียนเพราะเมารถ แก่จัดแฉงดลกเสียดังพริตขึ้นมาทางหัว เหลือแต่เสื้อชั้นในตัว
เดียวที่ห่อหุ้มปมด้นอันเหี่ยวแห้งย่นยานของแก่วัย พลางก็เอาเสื้อพับไปมาเพื่อให้คลายร้อน มิโยที่
พวกสาว ๆ กระโปรงบาน หน้าพอกไว้ด้วยเครื่องสำอางราคาแพงทั้งหลายจะแสดงท่าทีอึดอัดรังเกียจ
ไม่อยากจะให้แก่งไถสัก ๆ ก็ตาม เพราะแก่อึดว่าซำก็เสียเงินเหมือนกัน และอีกอย่างซำกำลังร้อน
จะเป็นลมอยู่รอมร่อ

ยังไม่ทันไรยายจาดก็หาวเรอเสียงดังโอด้อก ทำท่าจะฟุบลงบนม้านั่ง เล่นเอาพวก
แม่สาว ๆ ที่ตั้งข้อรังเกียจต้องลุกขึ้นยืน ยายจาดเลยนอนเหยียดยาวเต็มม้านั่งสบายไป พร้อมกันนั้น
ก็มียายไปลู่ผู้เคยนั่งรถมาหลายครั้งหน่อย ทำหน้าที่โบกลมปรุลมพวยบาลอยู่ข้าง ๆ

ครั้นค่อยพบนซำรู้สึกหัวน้ำ สองเฒ่าก็ซ้อโอเลียงบนรถไฟกินคนละแก้ว ด้วยความ
กระหายหลังจากที่คายซำนหมากทั้ง ยายจาดก็คุดเอา ๆ จนเสียงดังซัดซัด เพราะน้ำกาแฟมันเหลือ
ติดกันด้วยแล้ว แต่แกหาได้วางด้วยลงเยียงผู้ตั้งข้างเคียงที่เขาทำกันไม่ ยังอุตสาห์เอาเหงือกขบกับอัน
น้ำแข็งกินเล่นเสียวอีก เมื่อเห็นท่าจะขบไม่ไหว แกก็เอาหลุดตูดคนกอนน้ำแข็งไปมาเสียงดังกรุก
กริก ๆ จนน้ำแข็งละลายแกก็ยกเทพรวดเข้าปากจนเกลี้ยงด้วย เป็นอันว่าสองเฒ่าเป็นผู้บริโภคที่
สามารถยิ่ง ซึ่งแกก็รู้สึกภูมิใจนักภูมิใจหนา ที่ไม่ต้องซ้อของทั้ง ๆ ขวางเช่นคนบางคน

สองเฒ่านั่งกระซิบกระซาบเกี่ยวกับเรื่องหวนผ่านมามากหลายสถาน ยายจาดชักท้องกั
ขึ้นมาเพราะน้ำโอเลียงมันเข้าไปอยู่อกโซ ยายไปลู่ก็ห้องบรเทาทุกซ์ให้ เฒ่าจาดก็เดินตรงไปที่
ปลายโบก มิโยที่แกจะผลักประตูเข้าไปสักเท่าไร ๆ มันก็ยังหาขยับเขยื้อนไม่ แกนึกว่าคงมีคนอยู่ข้าง
ในก็นั่งรออยู่ ครั้นรู้สึกว่าจะรอต่อไปอีกไม่ไหว แกก็ผลักเข้าไปอีกแต่ก็ไม่ออกอีกตามเคย สองตั้ง
กลบออกมาก็ไม่ออก ลองเคาะคูดก็ไม่เห็นมีเสียงเคาะตอบ ยายจาดชักจุนหมุนไปหมุนมา แกนึกขึ้น
มาได้ "ไหนลองเลื่อนคูดี้รี" เท่านั้นแหละประตูก็เลื่อนพริตไปอยู่ทางซ้ายมือ แกก้าวจับเข้าไป
เพราะกลัวจะไม่ทันการ "แม่เจ้าไวย นี่มันเป็นอ่างสูงอย่างนี้เอง เราถึงเกือบไม่ได้มีบุญเข้ามาใช้"
ยายจาดคิดแล้วก็ปล่อยทุกซ์ แต่คำที่ไม่เคยใช้มาก่อน แกก็เลยนั่งกลับหน้ากลับหลัง แต่แกก็ไม่ซำ

หน้าใคร เพราะไม่มีใครได้รู้เห็นกับแก พอเสร็จธุระแล้วจะออกมายาจากที่เหงื่อภาพแตกอีก เพราะประตูเปิดไม่ออกจะเลื่อนไปทางเก่ามันก็ไม่เลื่อนให้ ทั้งนี้เพราะยายจาตารู้ไม่ว่าในตอนที่แกเลื่อนประตูปิดสลักกลอนที่มันจ้ำงรออยู่ ครั้นได้แรงกระแทกของประตุนั้นก็กระดกกลับเข้าห้องของประตูอย่างมิดชิดพอดีบพอดี ยายจาตหน้าซีดนึกว่าออกไม่ได้แน่แล้ว ลองเรียกคนข้างนอกเขาก็ไม่ได้ยิน เพราะรดกำลังแล่นล่อกระแทบแรงเสียงดังกลับไปหมด แต่นึกอย่างไรไม่รู้ยายจาตเอามือไปงัดสลักกลอนขึ้น แล้วเลื่อนประตูออกได้ยายจาตดีใจเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ นึกเป็นเคียดเป็นแค้น "ห้องทำทุกซ์" อยู่ในใจ พอไพล่อกมากก็เห็นยายไปล่เตรียมตัวจะลง ดามได้ความว่าจวนจะถึงกรุงเก่าอยู่แล้ว เผ่าจาตบอกผางร้องว่า "ข้าเกือบจะเลยไปแล้วไหมละ ไอ้ห้องจัญไรนั่นมันทำเอาข้าเกือบออกไม่ได้ แหม จะเข้าที่ออกที่แทบตาย" ยายจาตพูดพลางหันไปค้อนประหลับประหลือเลือกเอา กับ "ห้องทำทุกซ์" อยู่ไปมา

ครั้นรดเข้าเทียบชานชาลาสถานีกรุงเก่าหรืออยุธยา สองเผ่ากึ่ง ๆ เงิน ๆ ลงจากรถไฟมุ่งสู่แม่น้ำเพื่อจะลงเรือสู่ที่หมาย แต่พอถึงหลังสถานีจะเดินข้ามถนนใหญ่ ก็มีเจ้าต่งส่งชนบั้งซึ่งกรยานมุ่งตรงมายังสองเผ่า ยายไปล่แกเดินข้ามไปได้ก่อน เหลือแต่ยายจาตยังยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่กลางถนน พอเจ้าต่งนั้นเข้ามาใกล้ยายจาตก็หลบมาทางซ้ายแล้วก็ย้ายมาทางขวา หลบไปหลบมาอยู่ ๔-๕ ตลบ ไม่ตัดสินใจว่าจะข้ามไปทางไหนแน่รดเจ้าต่งนั้นเลยเฉียวเอาที่ชายโจงกระเบน ยังผลให้ทางกระเบนหลุดห้อยลงมา อารามตกใจยายจาตส่งเสียงหลงมือก็ไขว่คว้าทางโจงกระเบนที่หลุดไว้ ตะกร้าหมากที่หิ้วอยู่ในมือก็หล่นโครมลงบนพื้นถนนหกกระเจาย นายสิบตำรวจที่ข้อมหลังสถานีเห็นเหตุการณ์จึงวิ่งออกมาที่เกิดเหตุ ยายจาตเห็นโปลิศแล้วหน้าซีดนึกว่าจะจับแกเพราะเดินเข่อชำนิคกฎจรรยา แต่พอโปลิศเข้ามาถึงที่จริง ๆ หน้าของยายจาตก็ยิ่งซีดลงอีก เมื่อแกเห็นว่าระบองและอับต่าง ๆ ที่ใส่ "เครื่องหมาก" ของแกนั้นหกกระเจาย และกระดาศที่เขียนเบอร์ห่วยเก่า ๆ ซึ่งแกซุกไว้ในกระบองเหล่านั้น ก็หกออกมาทำห่วยโปลิศอยู่ชาวว่อน

"เอ้ายายทำไมเดินให้รดชนได้ละ แล้วนี่อะไรนี่ เอากับเขาเหมือนกันนี่" ว่าแล้วคุณโปลิศคนขยันก็ก้มลงเก็บ "บัญชีหางว่าว" ซึ่งบรรจุเลขห่วยเหล่านั้นขึ้นมาพิจารณา ยายจาต

ยื่นตะลึงตัวแข็ง หูอ่อนึกว่าโปลิศถามว่าจะไปไหน แกจึงตอบไปด้วยส้อมเสียงสั้น ๆ ว่า “ปะ ป อาว
จ๊ะ ฉนั้นจะมาล้างชวย”

แต่ผู้ห่มผู้เคร่งวินัยคนนั้นไม่ฟังเสียง พร้อมกับพูดว่า “ไปๆ โรงพักเดี๋ยวนี ในฐาน
ลักลอบเล่นหวยเดือน” ว่าแล้วก็ควมคุมตัวยายจาดเพื่อนำไปล้างชวย ณ สถานีตำรวจ ขณะที่ยาย
จาดเดินไปนั้นแกก็รำพึงเป็นกาพย์สุรางคนางค์อยู่ในใจว่า

“อกเอ้ยอนาด โอ้อ้อจาด หวังร่ำหวังรวย
ไม่คิดเจียมตน ดันดันหาหวย กิดจะล้างชวย
เลยเข้าซังเต”

คงเห็นเอง

หญิงคนหนึ่งเอาภาพสามีไปให้ช่างภาพพร้อมกับพูดว่า

หญิง “นี่คุณช่วยถอดหมวกออกที่เดอะมันไม่สวย”

ช่างภาพ “ได้ครับ เอ้อ แต่สามีคุณหัวผมแสดตรงไหนครับ”

หญิง “ก็คุณถอดหมวกคงเห็นเอง”

ช่างภาพ “?... ?”

สุนทร สุขไทย

ชลนัยสอนน้อง

โดย..... จันจิรา

๙ ก.ย. วันนั้นนพโกรธสายหรือเปล่านั้น สายต้องนอนสะดุ้งอยู่ตลอดคืน เพราะสายกลัวเหลือเกินว่านพจะโกรธสาย กลัวนพจะไม่พูดกับสาย สายกลัวทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นแก่สาย นพขอย่าโกรธสายนะคะ สายพูดเล่นนิดเดียว นพไม่น่าจะโกรธสายเลย คนที่นพเห็นวันนั้นเป็นลูกของลุงจริง ๆ และก็เป็นคนนามสกุลเดียวกัน สายพูดว่านั่นแหละคนรักของสาย เพียงเท่านั้นนพก็โกรธสายเสียแล้ว นี่หรือความรักที่นพเคยบอกกับสายว่า นพรักสายจนสุดหัวใจ นอกจากสายแล้วนพจะไม่รักใคร นพเคยเปรียบสายว่าตัวอย่างนี้คืออย่างนี้ นพพอใจในตัวสายทุกอย่าง ไม่ว่าใครจะยุจะว่าสายไปในทางที่ไม่ดี นพกับบอกว่าคำพูดเหล่านั้นไม่สามารถมาทำลายทำนบรักของนพและสายได้เลย นพเคยเปรียบเทียบทำนบนั้นว่า ทำนบหรือเขื่อนย่นี่ ซึ่งเป็นเขื่อนที่แข็งแรงที่สุดในประเทศไทยนี้ ก็ยังมีความมั่นคงน้อยกว่าทำนบของนพที่จะคอยปกป้องสาย นพขา การหายไปครั้งหนึ่งของนพเป็นเวลาถึง ๑ สัปดาห์ โดยไม่มีเรื่องราวที่รุนแรงมากไปกว่าคำพูดของสายวันนั้นเลย

๒๐ ก.ย. วันนั้นสายได้ยินน้องของสายพูดว่า นพไม่ค่อยสบาย นพขา จะทำให้สายทำอะไรดี สายอยากจะไปเยี่ยมนพใจจะขาดอยู่แล้ว บ้านของนพหรือสายก็ไม่เคยไป สายไม่กล้าไปหรอก นพขาขอให้หนูไว้ด้วยเถิดว่า ถึงแม้สายจะไม่ได้ไปเยี่ยมนพด้วยตัวของสายเอง แต่ใจของสายก็ติดตามนพไปแล้ว สายไม่รู้ว่าใจของสายนั้นไปอยู่ที่นพเมื่อไหร่ แล้วก็ไม่รู้ว่ารักนพเมื่อไหร่เหมือนกัน มารู้อีกเมื่อสายได้ตกลงรักของนพเสียแล้ว สายรู้แต่ว่าสายต้องการพูดกับนพ ต้องการไปเที่ยวกับนพ ต้องการทำงานกับนพ และต้องการเห็นผลงานทั้งหลายเหล่านี้ของนพ นพขา อาการเช่นนี้ใช้ไหมที่เขาเรียกว่าความรัก

๒๕ ก.ย. วันนั้นสายรู้สึกดีใจเมื่อสายได้ไปดูหนังกับนพ สายตาที่มองผ่านมายังนพและสายเขาพากันยิ้ม เขาคงคิดกันขึ้นว่าเราสองคนที่เดินนั้นนะเหมาะสมที่สุด นพขา สายภูมิใจมาก

ที่ได้เลือกนพมาเป็นคนรักของสาย นพรู้ใหม่ว่าภาพยนตร์ที่ดูกันวันนี้สายพอใจนางเอกและพระเอก ในเรื่องนั้น ทั้งสองได้พยายามต่อสู้ความทุกข์ทรมานผจญกลมารายต่าง ๆ จนในที่สุดเขาก็ได้แต่งงานกัน นพกะถ้าหากนพกับสายมีภยันตรายเช่นนั้นจะทำอย่างไร นพจะต่อสู้ท่านบประเพณีเช่นนั้นใหม่ ถึงอย่างไรสายก็หวังว่านพจะทำเพื่อสายได้ละคะ ถ้านพไม่ต่อสู้สายคงจะออกแตกตาย เพราะอกของสายได้กลัดหนองเสียแล้ว หนองในกายยังพอจะเอาออกได้ แต่หนองในใจนี้ชีโครจะเอาออกได้ละ นพขา อย่าทำให้สายผิดหวังเสียละคะสุดที่รักของสายคนเดียว

“สาย สาย มาหาพี่หน่อยซิจ๊ะ” ชลนัยเรียกน้อง ซึ่งมีวัยเพียง ๑๗ ปี และอยู่ ผักหัดครูปีที่ ๑

“ขา” เสียงของสายชลดิ่งขึ้นมาในห้องของพี่สาว

“พืด มีอะไรจะให้สายทำบ้างคะ บอกสายมาเลยนะคะสายกำลังว่างพืด” สายชลดพูดด้วยความต้งอกตั้งใจที่จะรอคำสั่งของพี่

“พี่ ไม่มีเรื่องอะไรจะใช้สายหรอก แต่พี่ต้องการจะปรึกษาพี่สาวต่างหาก และอยาก จะพูดกับสายด้วย”

“มีเรื่องอะไรคะ สายจะเป็นที่ปรึกษาของพืดได้หรือคะ”

“พี่คิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สายจะให้คำปรึกษาพี่ได้ดีที่สุด ได้ดีกว่าคุณพ่อและคุณแม่ เสียอีก” ชลนัยพูดเป็นปริศนา

“พืดยังพูดสายก็ยังไม่ฟัง สายคิดว่าพืดดีกว่า พืดชอบใช้จิตวิทยากับสายเรื่อยเรื่อยละ” สายชลดพูดเป็นเชิงตักพืดด้วยอาการที่น้าวรัก

“ถ้าสายต้องการจะให้พี่พูดพี่ก็พูดเริ่มเรื่องเลยนะ สายเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับความรักไหม?” ชลนัยตั้งปัญหาถาม

“พืดถามเรื่องชอบก็แล้ว พืดเหมือนกับว่าสายนี้เคยมีความรักมาแล้ว”

“พี่ถามเล่น ๆ ยังงั้นแหละพี่คิดว่าสายคงจะมีบ้างแล้วละมั้ง เห็นอยู่ ป.กศ. ๑ แล้ว” ชลนัยพูดเป็นเชิงสัพยอก

“แหมพืดพูดอย่างกับว่าคน ป.กศ. ๑ แล้วต้องมีแฟนเสียทุกคน” สายชลดตอบคำถาม พี่สาวอย่างไม่น่าใจ

“ไม่รู้ละ มีหรือไม่มีพี่ที่เคยได้ยินมีคนล้อแฟนสาวว่า นพพรไม่ใช่หรือ” ชลนัยพูด ตัดบทเลยทีเดียว

“พี่อด ได้ยินจากใครคะ” สายชลถามพร้อมด้วยดวงแก้มที่มีสีระเรื่อแห่งความอาย และภายในใจก็คิดว่า พี่อดรู้มาได้อย่างไรจากใคร

“ก็เพื่อน ๆ ของสายนั่นแหละ จะต้องบอกซอซนัยันด้วยหรือ เห็นจะเป็น ยุกล กับ อุดม-มิ่ง” ชลนัยพูดพลางก็มองดูที่ดวงหน้าของน้องสาวว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นจากตาและแก้ม

“เขาเป็นเพื่อนชายคนหนึ่งที่สายรู้จัก ไม่ได้รักกันอย่างที่เขาล้อรอกพี่ แหมคุยกัน หน่อยก็ไม่ได้” สายชลหาทางเลี่ยงออกด้วยความอึดอัดใจ

“แต่พี่คิดว่าสายต้องรักเขา เพราะมีหลายอย่างที่พี่เคยรู้เคยเห็นมา”

“เช่นอะไรคะ” สายชลพูดเป็นเชิงล้อเล่น

“เช่นนอนู้นรัก จดหมายรัก อยุ่ไรละ”

“พี่อดไปดูของสายหรือคะ ไรพี่อดไม่น่าทำกับสายเลย” สายชลพูดแล้วก็ร้องให้ทำ ทำจะวังหนี แต่ชลนัยจับแขนไว้ทัน

“เรื่องของความจริง สายอายด้วยหรือจะ ความจริงไม่ใช่नियाเลย นวนิยายก็ไม่ ใช้เรื่องของความแท้จริง พี่รักน้องของพี่พี่คิดว่าสิ่งที่พี่ทำไปเป็นเรื่องที่ถูกแล้ว สายเป็นน้องของพี่ คนเดียว ถ้าหากพี่ไม่เคยเอาใจใส่แล้ว ใครจะเป็นตัวแทนพ่อแม่เล่าจะ พี่อาจจะเป็นคนเห็นแก่ตัว ก็ว่าได้ ว่าพี่ทำอะไรลงไปแล้วก็หาว่าพี่ทำถูก ขอให้น้องดูกาลเวลาต่อไปก่อนเถิด” ชลนัยปลอบ พลางก็ลูบเส้นผมเล็ก ๆ นั้นด้วยความรักน้อง “ขณะนี้น้องยังอยู่ในวัยรุ่น น้องมีความคิดในเรื่อง เพศตรงข้ามอย่างรุนแรง สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของธรรมชาติ แต่น้องก็ควรจะมีการหักห้ามใจไว้บ้าง ไม่ใช่มีความรู้สึกเช่นไร ก็บอกฝ่ายชายเขาเช่นนั้น ถ้าหากผู้หญิงเราก็ดูถูกกันได้ ถ้าหากฝ่ายชาย เราก็ไม่สมควรพูด สายรักนพพร แล้วสายเตรียมตัวไว้สำหรับความผิดหวังหรือยัง สองสิ่งนี้เป็นของ คู่กัน ดั่งพุทธศาสนิกที่ว่า ‘ที่ใดมีรักที่นั่นมีทุกข์’ น้องสายจำดำน้องจะคิดรักใครเขาละก็อ น้องจง เต็มใจรักเขาแต่เพียง ๕๐% และอีก ๕๐% น้องจงเตรียมไว้สำหรับความผิดหวัง น้องอย่าปักใจ หลงเชื่อคำของชายที่บอกว่ารักผู้หญิงอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าผิดหวังละจะฆ่าตัวตายจะไม่ขอดูโลกต่อไป น้องรู้ไหมว่า เขาไม่ได้เอาคำพูดเหล่านั้นมาจากใจจริงของเขาหรอก ผู้ชายที่เขาเริ่มรักผู้หญิง เขา

มักจะหาหนังสือที่มีบทพรรณนาความรัก เพื่อว่าเขาจะพูดอย่างไรจึงจะทำให้ผู้หญิงรักเขาได้ เขาเที่ยวไปเก็บเอาคำกริยาของคณนั้น หยิบเอาคำประพันธ์ของคณนั้นมาประสมปะปน แล้วก็เขียนเป็นเพลงยาวมายังเราผู้เป็นผู้หญิง คนสมัยรุ่นคุณปู่คุณย่าเขานิยมใช้เพลงยาวจดหมายรักพรรณนาความ แบบนักกวี นักกลอน สายชลน้องพี่น้องจะกลับไปเป็นคนสมัยคุณปู่คุณย่า เพื่อรับเพลงยาวจากชายหรือ "

สายชลเหลือบตามาประสมกับชลนัยอย่างอ่อนโยน แล้วก็ตอบกับชลนัยว่า "ไม่ค่ะพี่" ชลนัยจึงพูดต่อ "ถ้าหากน้องสายต้องการเช่นนั้นก็อย่าแสดงอะไรให้ผู้ชายเห็นว่าเรารักและสนใจ และก็ไมยินดีกับจดหมายที่มีคำว่ารักมากจนเกินไป น้องควรจะใช้กาลเวลาเป็นเครื่องตัดสินแทนผู้พิพากษานะจ๊ะ จะแน่นอนดียิ่งกว่าคำพูด เหล็กกล้าก็ยังสามารถคงอได้ และสิ้นซึ่งปราศจากกระดูกเป็นโครงยึดนั้นหรือจะคงอไม่ได้ น้องก็คงรู้แล้วซิ จดหมายรักนั้นไม่เป็นหลักฐานหรือใบรับรองได้ดีเท่ากับกาลเวลาเป็นเครื่องตัดสิน เป็นผู้พิพากษาชัชชาต วันพี่คิดว่าพอเพียงเท่านั้นก่อนนะจ๊ะ คงจะทำให้น้องต้องใจหาย เมื่อรู้ว่าพี่ลักอ่านอนุทินรักของน้อง "

"สายขอขอบคุณพี่อดมากค่ะ สายนะหลงงมงายต่อคำของนพมากเกินไป สายคิดว่าเขารักสายจริงสายก็เชื่อเขา ต่อไปนี้สายจะไม่เชื่อเขาแล้วคนอะไรก็ไม่รู้ เอาสำนวนบ้างที่ไหนมาเขียน" สายชลพูดอย่างจริงจัง

"นี่ พี่ไม่ได้ห้ามไม่ให้สายรักนพนะ พี่เพียงแต่เตือนสติต่างหากแล้ว พอพี่พูดสายก็ค่อนข้างเสียใจ ยิ่งพี่แหละที่ว่าส้นไม่มีกระดูก "

"หนูเคยเชื่อพี่มาก่อนว่าพี่เป็นคนดี ทำงานอะไรต้องได้รับการกลั่นกรองมาแล้วทั้งนั้น คราวนี้สายก็จะเป็นน้องที่ว่าง่ายของพี่อดตลอดไป" สายชลพูดด้วยการมั่นใจในคำสั่งสอนของพี่สาว

"ขอให้น้องสายของพี่จำไว้แต่เพียงว่า จงรักชายที่มีความมั่นคงมั่นใจในตัวของตัวเอง และให้ความรักแก่เราโดยมีกาลเวลาเป็นหลักฐานสำคัญ และพี่ไม่ได้แนะนำให้สายเลิกรักจากนพนะจ๊ะ "

“ผมชื่อเจ้าชัม”

โดย.....พิมพวัฒน์

ผมจำได้ว่าถ้าผมจะรักใครสักคนหนึ่งก็เห็นจะไม่ผิดไปจากคุณทรงของผมแน่ ๆ แกล้งผมมาตั้งแต่ผมอายุได้ ๑๐ วันเท่านั้น เพราะแม่ผมเกิดไปถูกรถยนต์ซึ่งทำมหาเศรษฐีท่านหนึ่งทับเอา ดังนั้นแม่ผมก็เลยตายฟรี โดยที่นักหนังสือพิมพ์ปากกล้าเช่นคุณทรงไม่อาจอ้าปากได้เลย แต่ก็ช่างเถอะครับ เพราะไอ้ผมตอนนั้นก็ยังไม่รู้จักเสียใจ หรือเป็นเคียดเป็นแค้นกับใครเขาเสียเลย เป็นอันว่าคุณทรงก็รับหน้าที่หยอดนมหยอดน้ำ ประคบประหงมผมมาเป็นอันดีเหมือนลูกในไส้ (แต่ความจริงคุณทรงของผมยังโสดอยู่นะครับ) จนผมอายุได้ขวบหนึ่งเต็ม ๆ อ่า.....ตอนนี่เองเจ้าความปวกเปียก ช่างเล่นช่างชนของผมก็ค่อย ๆ หายหน้าหายตาไปที่ละเล็กละน้อย จนผมรู้สึกว่าคุณทรงนับว่าเป็นสุนัข (ซึ่งต่อไปผมจะขอเรียกว่า “หมา” แทน ไม่แปลกไม่ใช่หรือครับ แม้ว่าผมจะเป็นพันธุ์เกรฮาวด์แต่ผมก็มีสีขาเหมือนกับเจ้าตูบ หมาขี้เรื้อนข้างบ้านเหมือนกัน) ที่กำลังรุกรณะทรงที่เดียว แม้ถึงผมจะไปติดอกติดใจคุณสาว ๆ และไม่สาว ๆ ในละแวกเดียวกันจนจับขั้วหัวใจ แต่ผมก็สู้สะกดจิตสะกดใจกลับมาอนบ้านได้ทุกคืน ผมเป็นห่วงคุณทรงแคะครับ แกเป็นคนมีคอทำด้วยทองแดงไม่ได้เป็นเนื้อเป็นหนังเหมือนกับคนอื่นเขา บางทีแกลไม่กลับบ้าน บางทีกลับแกลก็ไม่ยกอยากจะขึ้นบ้าน กลับสมัครใจนอนอยู่แค้นไต่เท่านั้นเอง ผมไม่ทราบจะแก้สถานการณ์ได้อย่างไรตกลงคืนนั้น (ซึ่งเดือนหนึ่ง ๆ นับไม่ถ้วนคืนโดยเฉพาะคืนสิ้นเดือน) ทั้งนายและหมาก็ต้องกลิ้งทุกันตามเชิงบันไดนั่นเอง (ผมทั้งคุณทรงไม่ได้หราชอาณาจักร ผมไม่ยอมให้คุณว่าผมโง่ดอก ถึงผมเป็นหมาผมก็กตัญญูเป็นนี่) ผมรู้สึกเป็นสุขใจอย่างยิ่งเมื่ออยู่ใกล้ ๆ คุณทรง เวลาคุณทรงนั่งผมจะหมอบอยู่ใกล้ ๆ บางทีก็เฝ้าคุณทรงต่างหมอน หรือถ้าวันไหนคุณทรงนอนบนเตียงก็แนอนอกกว่าผม “เจ้าชัม” ก็ต้องนอนที่หน้าเตียงคุณทรงนั่นเองแต่ผมก็สุขไปได้ไม่นาน เพราะว่าเมื่อวานนี่เองเจ้าชัมก็ต้องระเห็จออกมาข้างนอกแต่ผู้เดียวไม่มีแม่แต่ผู้จะรองนอนสักคืน “ตอนนี่ลมหนาวกำลังมาเยี่ยมพระนครพอดีเชียวครับ” คุณคงสงสัยว่าคุณทรงนายผมท่านเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ก็ท่านไปหาผู้หญิง

หน้าหวานจ๋อยมาด้วยคนหนึ่งนำซี ในตอนคำคุณทรงก็เรียกผมเข้าไปบอกผมว่า “ โทษข้ามาสวัสดิ์ คุณผู้หญิง ” ผมตอบกับผมรู้ว่า คุณผู้หญิงคนนั้นแหละจะมาแย่งคุณทรงไปจากผม ผมรีบคว้าคุณทรงก็เลยเตะส่งสอนผมเสียบ้างหนึ่ง เปล่าครับไอ้โทษฐานไม่เข้าไปทำความรู้จักกับคุณผู้หญิงคงไม่รุนแรงอย่างนี้หรอกครับ แต่ผมเองที่ไม่อาจกลั่นอกกลั่นใจดูภาพคุณผู้หญิงอย่างหวานจ๋อยเย็นเจิบ เหมือนหวานเย็นที่ผมแอบกระโดดแย่งเจ้าตุ๊กแกแจ็กเฮงที่ปากตรอกได้ ผมก็เลยแยกเขี้ยวจะลองชิมน้องขาว ๆ ของเธอดูต่างหาก

ตั้งแต่เมื่อวานผมก็รู้สึกว่าจะแนบเสียงในสภาของผมที่มีคุณทรงเป็นประธานสภา ฯ มีคุณผู้หญิง (แก้อีวรัทมีโสภ) เป็นรัฐบาล และมีผมซึ่งตกอันดับมาเป็นฝ่ายค้าน ก็ชักจะค่อนข้างแย่งลง ๆ แต่ก็ยังไม่ทำให้ผมเสื่อมถอยความภักดีที่มีต่อคุณทรงได้ แม้แต่เท่าข้าตาของผมนเอง นี่ก็เสียว่ากรรม (ความจริงผมยังไม่รู้เลยว่า “ กรรม ” มันเป็นอย่างไร แต่ผมเคยได้ยินหลวงตาท่านพูดในวิทยุบ่อย ๆ ก็เลยจำมาปლობใจตัวบ้าง) แต่เทวดาท่านคงจะเห็นใจไม่ยอมให้ผมต้องหนีชีวิตขมขื่นไปนาน ๆ ทำให้วันหนึ่งพอร์ดของคุณทรงซึ่งมีรัฐบาลของท่านเป็นคนขับ (คุณทรงท่านหัดขับรถให้คุณผู้หญิงของท่านด้วยตนเอง) แล่นมาตามถนนหน้าบ้าน ผมก็วิ่งแต่ออกไปรับที่หน้าประตูรั้วด้วยความดีอกดีใจ (ผมยังไม่ได้อินข้าวเลยตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว แต่ผมก็สู้แข็งใจออกไปรับท่าน) พอคุณทรงร้องทักผม คุณผู้หญิงแก้อันควับหนึ่งแล้วในทันใดโดยที่ผมคาดไม่ถึง คุณผู้หญิงก็เลยวิ่งรุดควับเข้ามาที่ร่างของผม ผมตกใจสุดขีดจะกระโดดหนีก็ไม่ทัน ผมไม่มีแรงจริง ๆ ครับ ผมก็เลยจำยอมให้พาหนะของคุณทรงขึ้นมาประดิษฐานอยู่บนตัวของผม โดยที่ไม่ได้ร้องสักคำ

“ ตายตาย ทรงขา โสภไม่ได้แกล้งจริง ๆ ”

“ ช่างมันเถอะที่รัก ไอ้หมาสะเออะอย่างมันก็ควรตายเช่นนี้ พรุ่งนี้เราไปรับเชอร์ที่บ้านน้องมาดีกว่านะจ๊ะ ” ผมแทบไม่เชื่อหูตัวเอง นี่นะหรือครับรางวัลความภักดีของผม ที่คุณทรงให้ก่อนผมจะมีโอกาสสุดลมหายใจเป็นครั้งสุดท้าย !

คนดี.....ศรีอยุธยา

โดย.....สุษาลี บ่อมรุ่ง

สมัยเมื่ออยุธยาธานีเก่า

อยุธยาเคยรุ่งเรืองเฟื่องมานาน
อันข้าวปลาอุคมสมบุรณ์ยิ่ง
ศัตรูเกรงไม่กล้าบุกรุกรานไทย
ครั้งหนึ่งจอมกษัตริย์พระเจ้าเสือ
เสด็จไปปากน้ำสมุทรสาคร
ถึงตำบลโคกขามคลองคดมาก
เรือก็ยาวหัวท้ายให้ลายตา
หัวเรือเบนเอนโอนชนดลิ่ง
หัวเรือหักพักจอดทอดอาลัย
พันท้ายลงจากเรือเพื่อรับผิดชอบ
กราบทูลขอยอมตายไม่รอรี
พระเจ้าเสือเห็นเหลือสุขวิสัย
ไม่เอาโทษโปรดอภัยกรุณา
แต่พันท้ายนรสิงห์ผู้เคร่งครัด
ตนนั้นผิดควรตายคือท้ายเรือ
พระองค์จึงรับสั่งดำเช่นนั้น
บันเป็นรูปนรสิงห์โดยเร็วไว
เมื่อบันเสร็จแล้วจะได้ให้ประหาร
แต่พันท้ายกราบทูลถวายตัว

มีเรื่องเล่าสืบมาฟังว่าชาน
ครั้งโบราณชาวพาราธราญใจ
ทั้งชายหญิงแข็งขันมีหัวไหว
งามวิไลมีชื่อเสียงขจร
เสด็จโดยทางเรือเพื่อพักผ่อน
เพื่อทรงเบ็ดเหมือนครั้งก่อนเสมอมา
น้ำไหลหลากเชี่ยวจัดเป็นนักหนา
อีกฝ่ายเสนาต่างตกใจ
พันท้ายนรสิงห์คัดไม้ไหว
ต่างตกใจตัวสั้นหัวนฤดี
ถวายชีวิตจงรักเพื่อศักดิ์ศรี
ประเพณีราชกำหนดกฎมีมา
เพราะน้ำไหลเชี่ยวกรากเป็นนักหนา
ทรงเห็นว่าสุดสามารถตัดท้ายเรือ
ได้กราบทูลองค์กษัตริย์พระเจ้าเสือ
เพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบต่อไป
จงเอาดินมาปั้นดังครัสไช
เพื่อจะใช้รูปปั้นนั้นแทนตัว
เยี่ยงโบราณดาร์สให้ตัดหัว
โปรดตัดหัวตนให้ม้วยด้วยเต็มใจ

เพื่อรักษาเรากำหนดบทบัญญัติ
 พระเจ้าเสด็จลืออันวอนถอนพระทัย
 จึงจำเป็นตรัสสั่งให้ประหาร
 ตามแบบอย่างโบราณการพิธี
 นรสิงห์ประนมมือถือดอกไม้ม
 เพชฌฆาตร้าดาบวาววาวดา
 ไ้กรรมเอยดับต้นสิ้นชีวาตย์
 ทุกคนเห็นโศกาน้ำตาคลอ
 พระเจ้าเสด็จทรงเศร้าพระทัยยิ่ง
 ไม่ด่ารัสตรัสสั่งประการใด
 ใ้พันท่ายนรสิงห์ผู้ซื่อสัตย์
 แม้ตัวตายชื่ออยู่คู่โลกา

ด้วยความสัตย์พลีชีวิตจิตแจ่มใส
 สุกอาลัยพันท่ายผู้ภักดี
 ให้ปลุกศาลเพียงตาทั้งบายศรี
 ประเพณีมีอย่างไรได้ทำมา
 น้อมกายใจนบป็นสันกัษา
 ได้เวลาจึงพ่นรับบ้นคอ
 นรสิงห์คอขาดอนาถหนอ
 นี้แหละหนอคนดีมีวินัย
 ประทับนั่งนำพระเนตรท่านหลังไหล
 ตรมพระทัยอดอันตันอุรา
 ปฏิบัติเคร่งวินัยเป็นนักหนา
 ตราบชั่วฟ้าดินสลายไม่คลายเอย.

กนิยาตามสั่ง

นางพันช์ ภรรยา นายไสว ได้พานายไสวมาส่งโรงพยาบาลตำรวจให้แพทย์ทำการล้าง
 ท้องให้ เมื่อแพทย์ล้างท้องให้เรียบร้อยแล้วจึงถามว่า
 แพทย์ คุณเป็นอะไรถึงคิดฆ่าตัวตาย
 ไสว เปล่าครับ
 แพทย์ เปล่า แล้วกนิยาตายทำไม
 ไสว คือว่าเมื่อก่อนผมป่วย หมอให้กนิยาวันละ ๓ เม็ด หลังอาหาร พอหายได้
 ๕ วันผมเกิดเป็นอีก นึกขึ้นมาได้ว่าเว้นมา ๕ วันแล้วจึงกิน ๑๕ เม็ดครับ

สุนทร สุขไทย

สารานุกรม

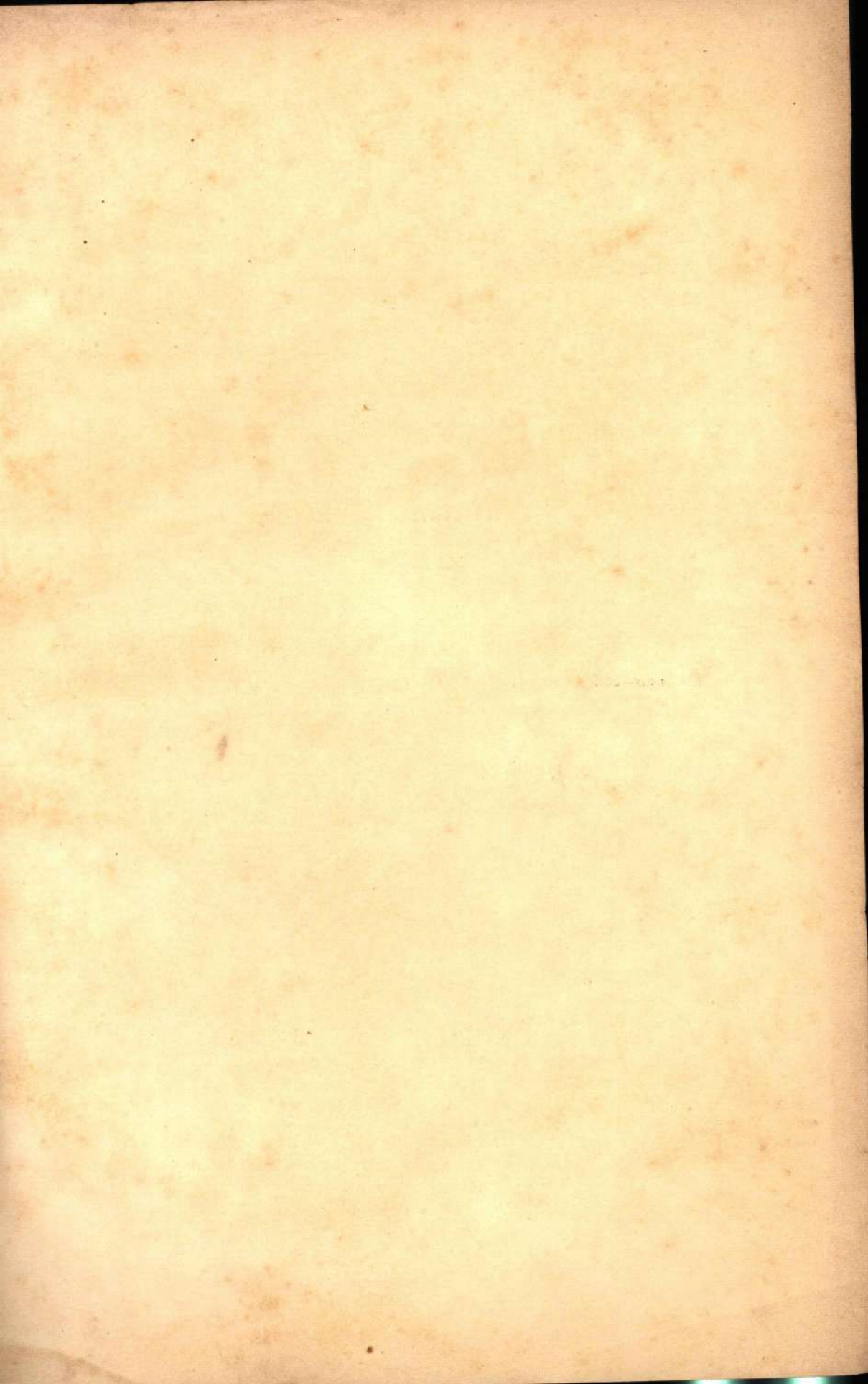
ท่านที่รัก จากวันเป็นสัปดาห์จากสัปดาห์เป็นเดือนและ...จนกระทั่งบัดนี้จนจะสิ้นภาคเรียนที่สองของเราแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างผันแปรไปอย่างรวดเร็วตามการโคจรของโลก กาลเวลาไม่เคยคอยใคร อีกไม่ช้าก็จะขึ้นภาคเรียนใหม่ ท่านเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง...? เพื่อความไม่ประมาทจงสำรวจตัวของท่านเอง จงมองให้ดีถ้วนทุกแง่ทุกมุมดุจสายตาของนักวิจารณ์ที่กำลังวิจารณ์หนังสือ จงดูซิว่าท่านได้ทำอะไรไปแล้วบ้างในระยะเวลาที่ผ่านมาและในฐานะลูก "กรมท่า—เขียว" ซึ่งมีอาการครบ ๓๒ คนหนึ่ง

ท่านคงจำเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๔ พ.ย. ๒๕๐๖ ณ หอประชุมวิทยาลัยครูเทพสตรีระหว่างเวลา ๑๕.๐๐—๑๖.๐๐ น. ได้เป็นอย่างดี วันนั้น "วงดนตรีคนตาบอด" ได้มาบรรเลงให้เราฟัง "คนตาบอด" เพียงแต่ได้ยินคำนี้ก็ทำให้ผู้ฟังท้อแท้ใจเสียแล้ว แล้วเขาเหล่านั้นเล่า...ท้อแท้ใจ...สิ้นหวังวี? เปล่าเลยท่านที่รัก เขาปรากฏตัวให้เราชมด้วยท่าทางกระปรี้กระเปร่า ใบหน้าระบายนด้วยรอยยิ้ม ทั้ง ๆ ที่ดวงตาทั้งคู่บดสนิทหมดหวังที่จะมองเห็นสิ่งอันใดในโลกแล้ว แต่เขาภูมิใจในตัวของเขา แม้ว่าเขาจะมีอาการไม่ครบ ๓๒ ประการเช่นคนอื่น แต่บางที่...เขาก็สามารถทำให้คุณให้เป็นประโยชน์แก่คนอื่นได้ไม่ใช่น้อย

ในฐานะที่ท่านก็เป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรของ มีเลือดกรมท่า—เขียว อยู่เต็มตัว มาเด็กเพื่อนรัก...มาร่วมกันทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อชื่อเสียง ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาลัยอันเป็นที่รักยิ่งของเราเพื่อใครสักคนซึ่งอาจจะรอเพื่อนอยู่แล้ว และท้ายที่สุดเพื่อตัวของเพื่อนเอง ส่วนเรา ชุมนุมหนังสือพิมพ์ก็จะพยายาม ปรับปรุงผลงานของเราให้ดีที่สุด เท่าที่พลัง ความสามารถ ของเราจะทำได้ และทางชุมนุมฯ ขอบอกท่านอีกครั้งหนึ่งว่า เรายินดีรับคำติชมจากเพื่อนผู้อ่านทุกคน ทางชุมนุมจะถือว่า "การติชมเป็นการดีเพื่อก่อ"

สวัสดิ์

เจริญศรี ชัยสุโรจน์

พิมพ์ โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์

๑๑๗-๑๑๘/๒ หน้าจักราชปัทม์ ถนนเฟื่องนคร พระนคร โทร. ๒๕๗๓๒
นายประยูร พิศนาคะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๐๖